

5 שורות או קטע קטן מספר מוסר שמדבר ללבד – במיטה לפני השינה

וזהר ליבנו – שמיני

”ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל”

ואיך הדבר קרה?? מה גרם להם להאמין שמשה רבינו הוא אכן נביא ה' ולא לא רק צדיק וירא שמים??? **התשובה** פשוטה היא, שברגע שבורא עולם התגלה ודיבר לכל עם ישראל ממילא ראו שמשה אכן מדבר מתוך נבואה מהשם ולא רק מכוח התפילה והחסידות שבו. **וכאן, מה הודיע והוכיח בבירור שבורא עולם ברצונו אכן בחר באהרן???**

נראה, שפטירת שני בני אהרן כשנכנסו בלי רשות להקטיר קטורת, זה הוכיח שאהרן נבחר על ידי הקב"ה, כי לשני בני אהרן הייתה רשות להקריב קרבנות אבל הם עשו צעד נוסף ובלי רשות הקטירו קטורת, והם נשרפו על ידי האש שיצאה לשרוף את הקרבנות שעל המזבח, בדרך שרפה גם את שני בני אהרן.

באותה שעה ראו כולם בחוש שבעניין כניסה לקודש אין הנחות!!! רק מי שמורשה ברצון בורא עולם בעצמו רק הוא יכול להיכנס, כי אם הדבר תלוי ברצון משה רבינו, לכאורה הם לא היו מתים, כי משה רבינו בוודאי לא היה רוצה ששני בני אהרן האחיינים והתלמידים שלו, ימותו!!!

וכאמור מיתת 2 בני אהרן היא ההוכחה המוחלטת שאהרן נבחר רק ברצונו המוחלט ה' בעצמו, ולכן בורא עולם בחר שימותו דווקא ביום זה, וזה היה מתוכנן מראש כפי שנראה בהמשך, כדי שישמשו הוכחה שאהרן אביהם הוא הנבחר.

ללמדנו שיש אנשים שמתים בשביל ללמד אותנו לקח ומשמעות. ואספר סיפור שסיפרו לי בעת לימודי בישיבת סלבודקא, שבימי המשגיח רבי משה טיקוצ'ינסקי זצ"ל קרה דבר מפחיד בישיבה, שבפנימיה בבניין הישן בחדר מספר 1 חלה בחור במחלה הידועה ונפטר, ותקופה לאחר מכן בחדר מספר 2 חלה ונפטר בחור נוסף, ושוב לאחר תקופה חלה ונפטר בחור מספר 3, ואז כל הבחורים שהתגוררו בחדרים 4 – 5 – 6 באו בבהלה למשגיח שיעביר אותם דחוף לבניין החדש כי הם רועדים מפחד שמא גם הם ימותו!!!

המשגיח רבי משה זצ"ל אסף מיד את הבחורים לבית מדרש והתחיל לצעוק בשאגות "מורי ורבותי!!! הרי אנחנו רואים בחוש שאנשים מתו כאן בישיבה לפי סדר ולא דרך מקרה, וכולם ראו בחוש שזה יד ה' ממשי!!! ובאים אלי בחורים בפחד צודק שמא הם הבאים בתור!!! אבל מה המסקנה שלהם??? "להחליף חדרים"!!! וכי זה הטיפול לפתור את "יד ה'" וכי לברוח מיד ה' שייך??? הרי יונה הנביא ברח ולויתן בלע אותו, אי אפשר לברוח מיד ה' כי היא תשיג אותנו בכל מקום!! "אנא מפניך אברח"!!!

אלא מוות הבחורים הצעירים לא לחינם הוא, בורא עולם רוצה מאתנו "תשובה"!!! התעוררות!!! לא להחליף חדרים!!! להחליף דרך חיים, בהתחזקות אמתית לבורא עולם!!! ואכן אחרי התחזקות זו הפסיק המוות בישיבה, כי המוות היה למטרת חיזוק והתעוררות, ולנו החובה להתחזק בלי שימותו אנשים עבור שנתחזק, חזק חזק ונתחזק אמן.

ויצאו ויברכו את העם - המשך

שתרד אש מהשמים, כי מבחינתם לא אכפת להם מי הכהן, העיקר שהם עשו מה שביכולתם לתקן, ומיד הייתה להם ציפייה שכבר תרד אש משמים, אפילו על ידי משה למרות שהוא לא הכהן הנבחר.

ולעומתם היו כאלו בעם ישראל שפחות חשוב היה להם תיקון חטא העגל, או שהם היו בטוחים בתיקון חטא העגל, ולא היה חשוב להם ההוכחות לתיקון החטא, ומה שהציק להם זה רק לדעת בהוכחות ברורות שאהרן הוא הכהן הנבחר באמת, ואכן להם לא הספיקה האש מהשמים.

אלא להם היה צורך גם שימותו מהאש 2 בני אהרן, שזו הוכחה חזקה ביותר שרק מי שנבחר ומורשה לפעול מהקב"ה רק הוא יכול לשמש בכהונה, ובגלל אנשים כאלו מתו שני בני אהרן דווקא בעת חג הקמת המשכן.

ולכן בכל דור ודור כפי שכתוב במדרשים עלינו לבכות ביום כיפור על שני בני אהרן שמתו וכן מופיע במחזורים, והדבר היה תמוה לי וכי עד כדי כך, לבכות על שני בני אהרן שנפטרו לפני 3500 לערך, למה??? ועוד ביום כיפור??? מה מיוחד בזה??? **ונראה**, שאכן גם בימינו יש בינינו פקפוקים וערעורים בגדולי ישראל, אין לנו מספיק אמונת חכמים וצדיקים, ועל חטא זה מתו 2 בני אהרן ועדיין פגם זה לא תוקן, **ויש עדיין אנשים שישמחו לראות חותכות גם במחיר שריפת גדולי ישראל**, וחלילה זאת לנו!!! האם בגללם שוב ימותו 2 בני אהרן - הצדיקים שבדורנו???

לכן עדיף לבכות על 2 בני אהרן הצדיקים ביום כיפור, שנבין את המסר מפטירתם, ומה וכמה עלינו לתקן בחיזוק באמונת חכמים, וכך לא נדע בצער איום ונורא בפטירת צדיקים או צער נורא אחר ומחריד בדורנו חלילה.

כתב רש"י, שבורא עולם דרש ממשה להזמין את זקני ישראל, כדי להשמיעם שעל פי הדבור של הקב"ה אהרן נכנס ומשמש בכהונה גדולה, ולא יאמרו מאליהם נכנס. ונשאלת השאלה בכל זאת, איך אכן מוכח שלא מאליהם נכנס??

ואם תאמר שההוכחה שאהרן נבחר זה מכך שבמשך כל שבעת ימי המילואים כאשר משה שימש בכהונה לבדו לא ירדה אש מהשמים, ואילו ביום השמיני בלבד כשאהרן שימש ככהן רק אז ירדה האש מהשמים, **גם זה לא ראיה** מוכרחת, כי יש שיטענו שמשה בכוח תפילתו פעל שהאש תרד מהשמים רק לאהרן ולא לו, ועשה זאת לפי שרצה לכבד את אחיו, ובורא עולם הסכים לתפילת ורצון משה רבינו ככתוב **"רצון יראיו יעשה"**, ואין כלל ראיה שזו גם החלטת בורא עולם!!!

ובעצם טענה כזו מצאנו בדברי הראשונים, שהקשו אודות הנאמר במתן תורה **"וגם בך יאמינו לעולם"**, והרי כבר בקריעת ים סוף כתוב **"ויואמינו בה' ובמשה עבדו"**, הרי שכבר האמינו במשה, ומה התחדש באמונה שלהם במשה במתן תורה??

ותירצו המפרשים, שבמתן תורה התווסף **שיאמינו לעולם**, ועוד תירצו, שבקריעת ים סוף **האמינו שמשה הוא צדיק ועבד ה' ומכוח תפילתו ה' שומע בקולו**, אבל **במתן תורה** התחדש **שיאמינו במשה שהוא נביא אמת** - שבורא עולם דיבר אתו.

ללמדנו שיש אנשים שמתים בשביל ללמד אותנו לקח ומשמעות. ואספר סיפור שסיפרו לי בעת לימודי בישיבת סלבודקא, שבימי המשגיח רבי משה טיקוצ'ינסקי זצ"ל קרה דבר מפחיד בישיבה, שבפנימיה בבניין הישן בחדר מספר 1 חלה בחור במחלה הידועה ונפטר, ותקופה לאחר מכן בחדר מספר 2 חלה ונפטר בחור נוסף, ושוב לאחר תקופה חלה ונפטר בחור מספר 3, ואז כל הבחורים שהתגוררו בחדרים 4 – 5 – 6 באו בבהלה למשגיח שיעביר אותם דחוף לבניין החדש כי הם רועדים מפחד שמא גם הם ימותו!!!

המשגיח רבי משה זצ"ל אסף מיד את הבחורים לבית מדרש והתחיל לצעוק בשאגות "מורי ורבותי!!! הרי אנחנו רואים בחוש שאנשים מתו כאן בישיבה לפי סדר ולא דרך מקרה, וכולם ראו בחוש שזה יד ה' ממשי!!! ובאים אלי בחורים בפחד צודק שמא הם הבאים בתור!!! אבל מה המסקנה שלהם??? "להחליף חדרים"!!! וכי זה הטיפול לפתור את "יד ה'" וכי לברוח מיד ה' שייך??? הרי יונה הנביא ברח ולויתן בלע אותו, אי אפשר לברוח מיד ה' כי היא תשיג אותנו בכל מקום!! "אנא מפניך אברח"!!!

אלא מוות הבחורים הצעירים לא לחינם הוא, בורא עולם רוצה מאתנו "תשובה"!!! התעוררות!!! לא להחליף חדרים!!! להחליף דרך חיים, בהתחזקות אמתית לבורא עולם!!! ואכן אחרי התחזקות זו הפסיק המוות בישיבה, כי המוות היה למטרת חיזוק והתעוררות, ולנו החובה להתחזק בלי שימותו אנשים עבור שנתחזק, חזק חזק ונתחזק אמן.

כתב רש"י, שבכל ז' ימי המילואים משה רבינו העמיד את המשכן ושמש בו ככהן ופרקו בכל יום ובכל זאת לא שרתה בו שכינה, והיו היהודים עצובים, **ואמרו למשה**: משה רבינו, כל הטורח שטרחנו שתשרה שכינה בינינו ונדע שהתכפר לנו עוון העגל, ולא שרתה השכינה!!

לכך אמר להם **"זה הדבר אשר צווה ה' תעשו וירא אליכם כבוד השם"**, אהרן אחי כדאי וחשוב ממני, שע"י קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם, ותדעו שהמקום בחר בו:

ולכאורה צריך עיון, שהרי בתחילת ימי המילואים ראה עם ישראל שמשה מלביש את אהרן ובניו בגדי כהונה, ואילו משה עצמו לא לבש בגדי כהן גדול אלא היה משמש עם חלוק לבן ולא בבגדי כהונה – על פי דעה בגמרא **תענית י"א וע"ז ל"ד**, וכולם ראו והבינו שמשה רבינו רק מכין את הכהנים ליום השמיני שאז מגיע היום האמתי, א"כ למה ציפו שתבוא האש בימים אלו?? ולמה התאכזבו??

וגם זה **סותר במקצת** מה שכתבנו קודם ע"פ רש"י, שאפילו ביום השמיני כשאהרן הנבחר כיהן, עדיין לא הספיק להם מה שראו את האש שאכלה את הקורבנות, אלא הם היו צריכים הוכחות ברורות יותר, ורק שריפת שני בני אהרן הייתה בעיניהם הוכחה, שנוכחו לדעת שכל מי ששימש בלי רשות מת!!! **ובפסוקים** לפ"ז הם בוודאי לא ציפו שתדאש אש מהשמים אצל משה שהרי ראו וידעו שהוא לא נבחר לכהונה??? (ואומנם יש דעה שמשה שימש ככהן גדול כל 40 שנה).

אלא יתכן **שבעם ישראל היו כמה קבוצות**, הייתה קבוצה שציפתה לאש במזבח כמה שיותר מהר רק להוכיח להם שבורא עולם מחל להם ותיקן לנו את חטא העגל שעשו על ידי בניית המשכן, ולקבוצה זו גם כשמשה שימש בחלוק לבן בכל זאת ציפו

ומכאן קריאה גדולה, שאם ראינו גדולי ישראל במחלוקת למה לנו אזובי הקיר העזות והחוצפה להתערב, ולמרות ששמעתי דברים מפורשים מרבי נגד רב פלוני ואפילו דברים בוטים מאוד, בכל זאת לרבי הקדוש שכל כולו קודש ואש שלהבת לשם שמים יש את הזכות להילחם מלחמת ה' לפי דעתו שהיא דעת תורה צרופה.

וזהר ליבנו – שמיני

אבל לי הקטן שכל כולי עבירות ונגיעות ותערובות טוב ברע, ברור כשמש שאין קנאתי לשם שמים אלא מעורב בה הרבה מתענוגי החיים של קנאות מזויפת מתוך התרת חרצובות הלשון, וכשמעורב בזה כל דבר רע מי מתיר לי לדבר נגד רב יהודי ה' ירחם!! ובפרט שראה ראינו לוחמים גדולים שעשו מעשי קנאות ל"תפארת" לגאוותם בפני חבריהם ולהנאת חבריהם!!! ופתאום רבם עשה שלום עם מתנגדו הגדול והם לא ידעו איפה לבלוע את קלונם וקנאותם!!!

לכן שומר נפשו ירחק מאש המחלוקת יותר מאש, זה חידק אלים שאין כדוגמתו, והלוואי ואת הקנאות החרפה שלנו נשקיע נגד כל סממן טמא וקרירות ביראת שמים הקיים בנו, ככה גם בנינו ודורות אחרינו ילמדו שבבית שלנו לא מדברים על רבנים!!!

קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל – המשך

אהרן אלא רק את בני אהרן, ורק בפרשת צו הוזכר שמו של אהרן!!!

ותירצו על פי המדרש, שהקפיד הקדוש ברוך הוא על אהרן בגלל מעשה העגל ולא רצה לצוותו כלום, אמר לו משה להקב"ה, ריבונו של עולם באר שנואה דהיינו האבא אהרן, ומימיה חביבים, דהיינו הבנים!!! לעצים חלקת כבוד שכתוב במשנה **"הכל כשרים לעצי המערכה חוץ מזית וגפן מפני שיצא מהן שמן למנחות ויין לנסכים"**, לאהרן לא תחלוק כבוד בשביל הבנים שיצאו ממנו!! הסכים אתו הקב"ה, ולא עוד אלא שהקדים אהרן ולבניו שנאמר **"צו את אהרן ואת בניו"**.

אבל הם ממש טעו, כי אהרן באמת לא חטא בעגל, אדרבה, הוא רצה לעכבם, אבל התוצאה הייתה מחרידה, ועל זה אהרן ורק הוא הביא **עגל ממש לחטאת** למרות שזה מזכיר את עגל הזהב, וכמו שכתב רש"י **"להודיע שמכפר לו הקב"ה על ידי עגל זה על מעשה העגל שעשה"**.

והיות ולא חטא ממש לכן **אצלו זה לא בבחינת קטיגור נעשה סניגור**, ויותר מזה, כאן אהרן נצטוו להודיע **לעם ישראל שיביאו עז לחטאת** כי הוא היה נקי, ולכן **דווקא הוא הורה להם דרך תיקון וספירה**, אבל **ליהודים** שחטאו ממש ובכוונה לעגל הזהב, **היה אסור שיהיה להם עגל לקרבן חטאת**, ולכן עליהם היה להביא עז לחטאת.

ומהבדל קרבנות החטאת כבר היה להם ללמוד שח"ו אהרן לא חטא בעגל, ולהבדיל מעם ישראל שכן חטאו בעגל, ואם היו לומדים מהבדלי הקרבנות היו כבר מבינים שאהרן ראוי להיבחר לכהן, ולא היו זקוקים לשריפת שני בני אהרן, אבל הם לא למדו ולא הבינו זאת!!!!

ללמדנו שגם בימינו יש אנשים שמחפשים את הרע של השני, וזה בווער להם יותר מדאגה לתיקון עצמם, והם גם לא מסוגלים, או אפילו בזדון אינם מעוניינים לקלוט מה עוצמתה ומשמעותה של חזרה בתשובה, הם בכוונה גם אוטמים את מחשבתם מלקלוט שאדם שתיקן הוא כאדם חדש לגמרי, שהרי זו המהות של קרבנות לנקות ולתקן!!!

ואנשים כאלו כל פעם יחפשו פגמים ועבירות שעשה המשרת בקדש בעברו השלילי בחיים, בחייו האפלים שהיו קודם חזרתו בתשובה, ויטענו שהוא לא מתאים לשמש בקדש!! וזאת טעות גמורה ומוחלטת!!! אדרבה נלמד מזה כשם שאהרן בא והקריב דבר ראשון חטאת על עצמו, זה מראה שהעבר לא מפריע לעתיד החיובי, אלא אפילו מסייע לעתיד החיובי, שהנה גם אני מבין מה זה תשובה ושברון הלב של מקריב חטאת, ובלי בושה גם אני משתף את שברוני עם כל אדם שמקריב חטאת, כן!!! כי ביחד ננקה וביחד נתקן, וביחד נתעלה.

ויהי ביום השמיני

במצווה רעיון עצום במה שהיהודים סופרים לפי הירח ולא לפי השמש.

שהרי ספירה לפי השמש משמעותה שאנחנו בני העולם טפלים לעומת השמש, שהרי אנחנו כביכול רוקדים סביב השמש בסיבוב משך שנה כי השמש היא המרכז, ואילו היהודים סופרים לפי הירח ומשמעותו שאנחנו מרכז החיים והירח כביכול סביבנו, וזה רעיון המצווה הראשונה שנדע שאנחנו היהודים חשובים ביותר כי אנחנו מרכז ועיקר הבריאה.

וביום השמיני ב"ח ניסן בשנה השנייה שם עם ישראל **קיבל המחשה חדה** על היות עם ישראל עם מיוחד וקרוב להקב"ה, ושעם ישראל הוא אכן מרכז הבריאה והעולם, שהרי בורא עולם הקפיד על פגם של קרוביו והמיתם כי כמה שיותר קרובים מבחינים יותר בכל פגם קטן, שהקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה, כי הם הקרובים ביותר לבורא עולם.

וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעלה והשלמים

ואהרן הכהן ברכם מרצונו ובשמחה ובאהבה אמתית כדי להראות להם שלבו נקי ואין לו כעס בלבו עליהם שהכשילו אותו בעבירה, וברכה זו בורא עולם אהב וקבע אותה לדורי דורות, כי היא באה מתוך לב טהור במחילה וכפרה ואהבה אמתית.

קצת צריך עיון שהרי בפסוקים הבאים כתוב **"ויקרבו כל העדה"**, והאם באמת כל עם ישראל הגיעו או רק הזקנים?? וגם מדוע בשמונת ימי המילואים כתוב שמשם קרא לכל ישראל ולא רק לזקני ישראל?? **ומדוע** דווקא ביום השמיני בעת עבודת אהרן קרא רק לזקנים ולא לכל עם ישראל??

אלא כפי שביארנו לעיל הייתה קבוצה בעם ישראל שהיה אכפת להם לקבל הוכחות שאהרן הוא הכהן הנבחר, וכאמור, להם לא הספיק שתדד אש מהשמים, אלא להם היה צורך שישפרו מהאש גם 2 בני אהרן וכפי ההסבר הקודם.

ויתכן שהמפקקים הללו היו **"מזקני ישראל"**, כי לפעמים דווקא אצל החשובים בעם - **זקני ישראל**, יש יותר את הציפיה לגדול ולהיות יותר חשובים, כפי שראינו אצל קרח 2501 ראשי סנהדראות שערערו על הכהונה במחלוקת קרח ועדתו!! **לכן** יתכן שדווקא הם בלבם דרשו הוכחות שדווקא אהרן הוא הנבחר, **ולכן יש דגש בתחילת הפרשה שמשם קרא רק לזקני ישראל**, למרות שבעצם כל עם ישראל הגיע לראות את התגלות ה' במשכן.

ויתכן, שזקני העדה הם אלו שפקפקו בכך האם אהרן מתאים לכהונה, כי טענו הרי בורא עולם כעס עליו במעשה העגל וביקש להשמידו, ואיך יבוא אדם שיש בו כביכול פגם חמור כזה וישמש בכהונה??

ובפרט שעל פי האמת, משה רבינו היה צריך לרצות את הקב"ה מכעסו על אהרן, כי בורא עולם לא חפץ באהרן שיגש להקריב קרבנות.

וכמו שכתבתי בפרשת **"צו"** על הפסוק **"צו את אהרן"**, שתמחה בעלי התוספות מדוע בכל העבודות שבספר ויקרא לא הוזכר

ללמדנו שגם בימינו יש אנשים שמחפשים את הרע של השני, וזה בווער להם יותר מדאגה לתיקון עצמם, והם גם לא מסוגלים, או אפילו בזדון אינם מעוניינים לקלוט מה עוצמתה ומשמעותה של חזרה בתשובה, הם בכוונה גם אוטמים את מחשבתם מלקלוט שאדם שתיקן הוא כאדם חדש לגמרי, שהרי זו המהות של קרבנות לנקות ולתקן!!!

ואנשים כאלו כל פעם יחפשו פגמים ועבירות שעשה המשרת בקדש בעברו השלילי בחיים, בחייו האפלים שהיו קודם חזרתו בתשובה, ויטענו שהוא לא מתאים לשמש בקדש!! וזאת טעות גמורה ומוחלטת!!! אדרבה נלמד מזה כשם שאהרן בא והקריב דבר ראשון חטאת על עצמו, זה מראה שהעבר לא מפריע לעתיד החיובי, אלא אפילו מסייע לעתיד החיובי, שהנה גם אני מבין מה זה תשובה ושברון הלב של מקריב חטאת, ובלי בושה גם אני משתף את שברוני עם כל אדם שמקריב חטאת, כן!!! כי ביחד ננקה וביחד נתקן, וביחד נתעלה.

בעצם יום השמיני היה ראש חודש ניסן השני של עם ישראל, והתבוננתי ומצאתי שיש חיבור בין ר"ח ניסן הראשון לר"ח ניסן השני.

שהרי בפרשתנו ביום השמיני למילואים בו מתו שני בני אהרן נדב ואביהוא בהקריבם קטורת - אש זרה, זה דומה לנכתב בפרשה הבאה - **תזריע "וביום השמיני ימול בשר ערלתו"**, שכשם שבברית מילה חותכים בבשר החי, כך מיתת שני בני אהרן הצדיקים זה חתך בבשר החי.

וכמו שברית מילה מקדש את האדם הנימול, כך במיתת 2 בני אהרן **נוסף קדושה בעולם** ככתוב **"בקרובי אקדש"**, וכפי כתב רש"י **"ועל פני כל העם אכבד"** - שכשה' עושה דין בצדיקים **מתיירא ומתעלה ומתקלס** אם באלו כ"ש ברשעים.

ובעצם בא' ניסן בשנה ראשונה כפי שכתבתי בפרשת בראשית ובפרשת בא עם ישראל נצטוו במצווה הראשונה והיא **מצוות קידוש החודש**, שהתחילה בחודש הראשון חודש ניסן, ויש

אהרן הכהן כשסיים את הקרבת החטאת עוד לפני התגלות השכינה, ביוזמה עצמית החליט ובירך את עם ישראל בברכת כוהנים באהבה - **רש"י**. **וכן** קבע הקב"ה בפרשת נשא **"כה תברכו את בני ישראל"**, שכן יהיה נוסח ברכת כהנים לעולמי עולמים לברך באהבה בדיוק כפי שכיוון אהרן ברוח קדשו.

וזהר ליבנו – שמיני

התחרט על הברכות, אלא אהרן שתק בגבורה להראות שהברכה שברכס שרירה למרות הכל.

ומידה כנגד מידה לכן ברכתו גם קיימת לנצח נצחים, ולכן בברכת כהנים הנוסח הוא אשר "קדשנו בקדושתו של אהרן" וציוונו לברך את עמו ישראל באהבה.

כי כוח האהבה והקדושה שאהרן בירך את עם ישראל, כוח זה נשאר לנו לדורי דורות גם כשאין לנו בית המקדש.

ולכן כשמתו בניו, אהרן שתק שלא יהיה נראה כמתחרט על הברכה שברך את ישראל, למרות שבניו מתו בגלל חטא העגל, וכמפורש ברש"י שנגזר על אהרן שיושמד, דהיינו שימותו בניו ומשה התפלל על אהרן ובניו וזה עזר לחצי מבני אהרן.

וזו עוד סיבה שברכת אהרן תיקבע לדורות, שנזכור שבגלל אהבתו הגדולה של אהרן לנו הוא לא בכה ולא הראה שום צד שעם ישראל יחשוב לרגע שהוא כועס עליהם ושחלילה

ללמדנו שמה שנותנים מכל הלב ובמסירות נפש זה בעל עוצמה חזקה ביותר, ולכן כל התגברות על היצר הרע או כל קיום מצוה במסירות נפש ובקושי אדיר, דווקא זה נחרט ומקבל עוצמה עם רושם לתקופה ארוכה, ולכן נתפלל שלא נגיע לכדי ניסיונות, אבל אם בכל זאת הגענו לכדי ניסיון אפילו קשה ביותר, לא נתייאש, אלא נקבלו באהבה, כי מתוך הקושי של הניסיון אם נצליח זה ייחרט וישנה את האישיות שלנו לאדם טוב יותר וחזק יותר, ובע"ה נצליח להתגבר.

ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד ה'

אבל ראו פלא, משה ואהרן פנו בתפילה לבורא עולם למנוע את הבושות של אהרן, ועוד לפני שנענו על תפילתם, הם יצאו לברך את עם ישראל, ורק אז נראה כבוד ה', וכל כך למה??? מה ראו לברך בברכות את עם ישראל "ויהי נעם" עוד לפני שזכו לנס???

ונראה לתרץ, שהם רצו ללמד את עם ישראל מוסר עצום, שגם בעת בושת פנים ושפלות הרוח מאוד מאוד, מלבד התפילה יש להתחזק ולברך את עם ישראל, כי אז הברכה באה מעומק הלב השבור, וכשיש לב שבור "ונפשי כעפר לכל תהיה" אדם מתמסר לגמרי לאחר.

או שנפרש להיפך, שהם היו בטוחים בכוח התפילה ששומע תפילה ימלא משאלתם על כן הקדימו לברך בבטחה, שזה מה שיגרום שתשרה השכינה במעשה ידיהם.

וגם אנו נתחזק להאמין בכוח התפילה, וגם בלב נשבר נברך מכל הלב ומעומק הלב כל יהודי, כי ברכה הבאה מעומק הלב יש בה עומק ועוצמה, ונזכה גם אנו בעזרת השם להתברך בכל הברכות, ויהי נעם ה' אלוקינו עלינו שתשרה שכינה במעשה ידינו, אמן ואמן.

ותצא אש

התפלל על אהרן ובניו וזה עזר לחצי מבני אהרן, כמאמר חז"ל תפילה עושה מחצה, ועל צד זה תכנן הבורא שבחנוכת המשכן יושלם התיקון.

ואיזה חצי מבני אהרן נבחרו??? התשובה היא, אותם שני בנים שחטאו כשאכלו בהר סיני בעת מתן תורה, וכדברי רש"י "ויחזו את האלקים - היו מסתכלים בו בלב גס מתוך אכילה ושתייה", ועל זה כתוב בפסוק שהיו ראויים למיתה רק בורא עולם המתין להם.

והקב"ה בחר שימותו בעת חנוכת המשכן, שכך יהיה תועלת וקידוש השם במיתתם וכך יתוקן מה שחטאו.

והתועלת: א. שכך ראו כולם שבאהרן בחר ה' ומי שלא מורשה מת. ב. ראו שבורא עולם מעניש אפילו צדיקים גמורים, אפילו שכוונתם לטובה רק שטעו בדרך, שלא שאלו את רבם. ג. ראו שהמהות "אש תמיד תוקד על המזבח" איננה רק לשרוף חלבים של בהמות, אלא אש יוקדת לנשמה של בני אדם, ושיחשוב כאילו הוא עצמו עולה ונשרף על המזבח שזו המהות האמתית של הקרבנות ד. התקדש שם שמים בזה שאהרן שתק למרות צערו העז.

ולמרות שזה היה באמצע בכי כפי שכתב הרמב"ן, בכל זאת מפרש החפץ חיים שהוא התאפק עד כדי כך שלא ראו אפילו מבע של צער פניו, כי קיבל באמונה את דברי משה, שזוהי שלימות המשכן שקדושים וטהורים נשרפו באותה אש שהוא ומשה התפללו עליה שתבוא.

ולכן כתוב "ויהי" לשון צער כי שמחה זו הייתה מעורבת בצער גדול, למרות שאהרן התגבר על צערו בגבורה, בכל זאת כל ישראל בכו את השריפה ששרף ה'.

ונלמד מוסר לעצמינו, לנצל כל דבר ולהשתמש בו בזמן ובאופן המוצלח והמועיל ביותר, כפי שראינו שהמתין הקב"ה וניצל את עונשם לזמן נכון שיהיה בזה כמה שיותר תועלת, ולדוגמא, יש לי לציון רעיון עצום לחיים שאפשר ללמוד לחיינו ודבר זה ישרדג את חיינו לנעימים יותר, למשל אני לצערי מתגלגל בנסיעות ארוכות כשעתיים כל צד בתחבורה ציבורית, ולכל אדם זה גורם צער עצום על הפסד הזמן, ובפרט שברכב פרטי הנסיעה היא רק כ 20 דקות, אבל ברגע שמנצלים את זמן הנסיעה לעבודת ה', ללמוד תורה ולכתוב חידושי תורה, ממילא אין צער גדול כי אין ביטול זמן, הזמן מנוצל גם לנסיעה וגם ללמוד תורה, וככה זה גם בהמתנה בתור, אם ננצל תוך כדי גם ללמוד תורה ולהספיק עוד דף, אם כן אין כאן צער על הפסד הזמן, וככה במקום לסבול החיים רגועים ונעימים יותר.

כתב רש"י, כשראה אהרן שהקריבו כל הקורבנות ולא ירדה שכינה לישראל, היה מצטער, ואמר: יודע אני שכועס ה' עלי ובשבילי לא ירדה שכינה לישראל, ואמר, משה אחי: "כך עשית לי שנכנסתי והתביישתי", מיד נכנס משה אתו לאוהל מועד ובקשו רחמים וירדה שכינה לישראל.

וראיתי מקשים איך אהרן טען למשה "כך עשית לי שנכנסתי והתביישתי" הרי אהרן ידע שמשה נשלח על ידי בורא עולם??? ואם כן האם ח"ו אהרן טען כאן דברים כלפי הקב"ה, דבר שלא מתקבל על הדעת חלילה??

אלא התשובה כפי המדרש האמור לעיל, שבורא עולם לא רצה שאהרן יקריב בגלל חטא העגל, ומשה התחנן לבורא עולם שיסכים שאהרן ישמש ככהן, לכן בא אהרן בטענות למשה, לא היה לך להתחנן ע"כ, כי באמת אינני ראוי לכך.

וגם אנו נתחזק להאמין בכוח התפילה, וגם בלב נשבר נברך מכל הלב ומעומק הלב כל יהודי, כי ברכה הבאה מעומק הלב יש בה עומק ועוצמה, ונזכה גם אנו בעזרת השם להתברך בכל הברכות, ויהי נעם ה' אלוקינו עלינו שתשרה שכינה במעשה ידינו, אמן ואמן.

כתוב ברש"י על פי הגמרא, שהאש יצאה מלפני ה', ודבר ראשון שרפה את שני בני אהרן, ורק אחר כך המשיכה למזבח ושרפה את החלבים שעל גבי המזבח, וכל ישראל שמחו כי ראו שבורא עולם השרה את שכינתו בעם ישראל, אבל מיד אהרן זה הם הצטערו כשגילו שמתו שני בני אהרן דווקא מאש זו.

וכתב הרמב"ן שאהרן בכה בקול, אבל משה אמר לו: אהרן אחי, יודע הייתי שיתקדש הבית במיתת צדיקים והמכובדים של בורא עולם, והייתי סבור שזה או בי או בך, עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך, מיד "ידום אהרן", ונראה ויתכן שמשה אמר לו: אם תבכה על פטירת בניך תוכיח שהאש הזו איננה אש של ברכה ח"ו.

ודבר פלא הוא, מדוע בורא עולם תכנן שביום השמיני - יום חנוכת המזבח, יארע אירוע כזה!! שדווקא ביום זה ימותו 2 גדולי ישראל!! ובכלל מדוע בורא עולם תכנן דבר שכזה?? ואכן ראיתי שהרשב"ם תמה על זה, ולכן טוען נגד רש"י שאי אפשר לפרש שזה הפשט בפסוק, כמו כן לפרש"י לא מובן איך יתכן שמשה ידע על זה קודם ולא סיפר לאהרן אחיו!! שהרי אהרן היה יכול להתכוון כראוי למיתה שלו או למיתה של אחיו או של אחד ממשפחתו, ואם כן מדוע משה לא גילה לאהרן שעל כן זה נפל על אהרן בהפתעה קשה??? וזה יתורץ בהמשך בנפרד!!

ויתכן שבאמת בורא עולם לא תכנן תחילה כך את חנוכת המשכן, כי הקב"ה אמר למשה "ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי" אלא שבורא עולם נתן מקום למשה לדרוש "אל תקרא בכבודי אלא בכבודי".

ויתכן שזה רק רמז שיתכן שבמקום כבודי זה יהיה מכובדי, וזה היה תלוי בהמשך, בהתנהגות בני אהרן, וכן בתפילת משה כפי שרש"י כתב שנגזר על אהרן שיושמד דהיינו שימותו בניו ומשה

וזהר ליבנו – שמיני

ונקדש בכבודי, "או בי או בך" - המשך

אומנם הסבר זה לא היה מנמק אילו משה היה מת באותו יום, שהרי משה לא היה קשור לעגל כלל, וגם לא הקריב באותו יום קרבנות כך שלא שייך להמחיש בו ולהשוות למהות הקרבנות, ואם כן איזה טעם היה שייך לומר שמה שבר שהוא עצמו ימות??

אבל בכל זאת בורא עולם אמר שיהיה קידוש שם שמים בפטירת גדולי ישראל ביום זה, ומשה הוא גדול הדור, ואם היה מת כמחשבת וכסברת משה רבינו בוודאי יהיה בזה קידוש השם.

אבל אם אין הסבר והבנה לדבר לכאורה אין בזה קידוש ה' אלא ההיפך לכאורה??

ויתכן שמה ידע שלא הוא ימות, אלא אהרן או בניו או חלקם, כי ידע במפורש שבורא עולם חפץ להשמיד את אהרן ובניו והתפלל עליהם, ולכן הדבר נוטה שלא משה ימות אלא אהרן או מבני אהרן.

ומכל מקום כשבא נחם את אהרן אמר שאולי חפץ ה' להמית אותי, בכדי לא לצער את אהרן אחרי שהקריב קרבן חטאת שכיפר לו לגמרי, ולהגיד לו שעדיין הוא נענש על העגל.

והדבר היה קשה על משה, כי הוא העניו מכל האדם, ואיך יפאר עצמו להכתיר עצמו בתואר "מכובדי" החשוב של הקב"ה, הרי זה נגד הענווה שלו!!

אבל בכדי שלא לפגוע בכבוד אחיו אהרן, הסכים משה רבינו העניו מכל האדם להציג את עצמו כגאוותן גדול ובלבד שאהרן לא יפגע.

נלמד מזה, שלפעמים עליך לוותר על עקרונותיך אפילו על המידה העיקרית של חייד לכבוד הזולת ועבור צורכי הזולת, כמו שמה העניו כביכול התגאה כדי שאהרן לא יפגע, ולכן כתוב "החסיד אבלו וצערו בלבם וצהלתו על פניו", כי אחרים לא צריכים לסבול בגלל היראת שמים שלו, כמו כן גם אם אתה קדוש שלא נהנה מהעולם הזה, בכל זאת לאחרים עליך לדאוג ביד רחבה לגשמיית שלהם, עד כדי כך שאומרים שהגשמיית של השני היא הרוחניות שלי, זו ההסתכלות שלנו לחיים, לוותר למען השני!!!

וכמובן בהתייעצות עם רב גדול לדעת איפה הגבולות, איפה זה מצוה ואיפה זה פתח להתקלקלות ח"ו, ובעז"ה תהיה חביב למעלה ונחמד למטה, וכך דברייך יהיו נשמעים בבית למשפחתך, וגם לחברה שאתה חי איתם אמן ואמן.

יודע הייתי שיתקדש הבית במיתת צדיקים והמכובדים - המשך

ממש לא נכון, כי החטאת כיפרה לגמרי על חטאו כפי שכתב רש"י, וגם החטאת עצמה הייתה רק בכדי להשתיק את השטן כמו שוחד לשטן.

וכן יתכן שאילו אהרן היה יודע מראש שיש צד שמה ימות או שהוא ימות או שמבניו ימותו, אז אהרן היה מתפלל שהוא עצמו ימות!! ושחלילה וחס משה אחיו לא ימות, וכן שחלילה לא ימותו בניו או חלק מבניו, אלא היה מתפלל שבו יבחר ה' למיתו, ושהוא יהיה זה שמקדש שם שמים במיתתו, אפילו בלי ידיעת והבנת הסיבה לשם מה ימות, העיקר שכך רצון הבורא יתברך.

ובכדי למנוע תפילת שווא, משה הסתיר ידיעה זו מאהרן, למרות הכאב וההפתעה המאוד לא נעימה שיצא מכך לאהרן.

ללמדנו שלא כל דבר כדאי וצריך לגלות, הנה לנו שמפני דרכי שלום מותר לשקר ובעצם זה נהפך להיות האמת, וכפי שנהג אהרן לספר כשהשכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, ואדרבה מי שיגיד את האמת ויגרום למריבה ומחלוקת הרי שבעצם האמת שלו זה השקר הגדול ביותר, וכפי שאמרו חז"ל כשם שמצוה לומר דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע.

ולכן אם אתה מתחזק אל תספר חטאת נעורים לרעייתך, שלא תגרום נזק בלתי הפיך בחיי הנישואין, ובכלל צריך חכמה לדעת מה מותר ומה אסור לספר ומתי חייבים לשנות מפני דרכי שלום, ובהתייעצות עם רב ובתפילות ובמחשבה תחילה בעזרת ה' נצליח לא להיכשל בלשונו כי מוות וחיים ביד הלשון.

ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא קטורת ויקריבו אש זרה אשר לא צוה - המשך

והסבר זה מתאים לשיטת הגמרא עירובין ס"ג א' שנענשו כי הורו הלכה בפני משה רבם, שדרשו את הפסוק "ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח", שאף על פי שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט.

ולמרות שאסור להורות בפני הרב, הם הורו הלכה, כי טעו וחשבו שבגלל צער אהרן אביהם מותר להם להורות הלכה ולהקטיר בכדי שסוף סוף יתקבלו הקרבנות שהקריב אביהם.

ולפי זה גם מובן מדוע לא סיכמו זאת ביניהם ולא דיברו אחד עם השני בדבר, כי הם פחדו מהאיסור להורות הלכה בפני הרב,

אמנם על בני אהרן מובן שהגיע להם עונש והקב"ה המתין להם לשעת הכושר, וכאמור יצא מזה תועלת עצומה וקידוש ה'.

אבל איזה הסבר ניתן לתת על מחשבת משה בתחילה וכפי שאמרה לאהרן: שסברתי שבורא עולם תכנן שאני או אתה נמות!! וכי איזה הסבר וטעם היה למשה רבינו לתת על כך?? הרי היה צריך לצאת מזה קידוש ה', ובלי הסבר על סיבת המיתה לא יהיה קידוש השם ח"ו.

ואילו על אהרן אם היה מת, יש שיגידו הסבר מוטעה, שהיות והייתה לו נגיעה בחטא העגל לכן לא בחר בו ה', והיות ובכל זאת הוא שימש ככהונה נגד רצון ה' לכן הוא מת!!! וטענה זו הייתה מובנת לכאורה גם אם בניו היו ממשיכים לכהן, כפי שהובא במדרש לעיל!!!

מצד שני בכל זאת אם אהרן היה מת, ותוך כדי הייתה מגיעה אש משמים ושורפת את הקרבנות שעל המזבח זה עצמו מוכיח שאהרן היה כהן אמתי ברצון ה', כי אם לא, לא היה יורדת אש מהשמים ושורפת את הקרבנות שהקריב, שהרי רק אהרן הקריב באותו יום שמיני, ואם כן חוזרת התמיהה מדוע היה צד שאהרן ימות ביום זה???

ויתכן שאילו אהרן היה מת, היו מסבירים פטירת אהרן תוך לא כעונש בפרט לאחר פטירתו כבר לא היו מקנאים בו ולא היו מערערים על כהונתו, וגם כבר לא היו אומרים שעבודתו פסולה בגלל העגל, שהרי ירדה אש למזבח וקיבלה את עבודתו, אלא היו מסבירים את מיתתו של אהרן כהמחשה ברורה לעבודת הקרבנות, שכך תמיד צריך לחשוב בהקרבנות קרבנות, שכל כולי עצמי ובשרי יישרף למען שמו של בורא עולם.

קודם שאלנו, איך יתכן שמה ידע קודם ולא סיפר זאת לאהרן אחיו?? הרי הוא מנע מאהרן מלהתכוון כראוי למיתה שלו או למיתה של אחיו או של אחד ממשפחתו, אז מדוע משה לא גילה, וכך זה נפל על אהרן בהפתעה קשה???

ויתכן שמה רבינו לא רצה לספר לאהרן, כי על הצד שמה ימות, אהרן היה מסרב להיות זה שמקרב את מיתת אחיו, והיה מתחנן שאדם שלישי יכהן ולא יהיה הוא המקריב שאז לשריפת קרבנותיו ימות אחיו משה, וכפי שמה התחנן ועברה הכהונה ממנו לאהרן.

ועל הצד שהוא אהרן ימות, אז יתכן שאהרן יחשוב שזה בגלל שהחטאת שלו לא מספיקה לכפר והיה מצטער מאוד מזה, וזה

ללמדנו שלא כל דבר כדאי וצריך לגלות, הנה לנו שמפני דרכי שלום מותר לשקר ובעצם זה נהפך להיות האמת, וכפי שנהג אהרן לספר כשהשכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, ואדרבה מי שיגיד את האמת ויגרום למריבה ומחלוקת הרי שבעצם האמת שלו זה השקר הגדול ביותר, וכפי שאמרו חז"ל כשם שמצוה לומר דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע.

ולכאורה מפשטות הפסוקים נראה שמה שחטאו בהקטרת קטורת זרה, היה זה רק אחרי שאהרן התבייש כשהמתין לאש שתבוא משמים ועדיין לא באה.

לכן הם בעזות של קדושה שחשו על כבוד אביהם ועל כבוד ישראל עשו מעשה והקטירו קטורת, שידעו שכוחה גדול מאוד, וכך חשבו לזרז את "האש תמיד" שבאה מהשמים.

וזהר ליבנו – שמיני

והתביעה נגדם הייתה שבכל זאת מוטלת עליהם החובה לגשת אל משה רבינו ולברר בכבוד את העניין וכפי שההלכה מחייבת.

ונלמד מכאן, שגם בכוונות טובות אפשר לגלוש לטעויות חמורות, חלילה, וחובה עלינו לעולם להיכנע בפני גדולי ישראל ולדעת שהבנתם גדולה משלנו ואנחנו הטועים ולא הם חלילה, גם כשאומרים לנו על ימין שהוא שמאל ולהיפך, לא תמיד זה קל אבל זה מחובתנו.

המשך

ועדיין קשה מאוד לומר על בני אהרן, הללו שמשה העיד עליהם שהם גדולי ישראל כמוהו וכמו אהרן, כאילו קיננה בקרבם תאוות שררה ושלטון שהביאה אותם לכל זאת!!!

לכן יתכן לבאר כפי שראיתי במפרשים שראו ברוח הקדש עוד קודם מתן תורה, שעם ישראל יחסאו ולא יכנסו לארץ ישראל, ולכן רצו הנהגה תקיפה וקנאית יותר שתעצור את עם ישראל שלא יכשלו בחטאים, והם הרגישו בעצמם שהם תקיפים ומתאימים להנהגה חדשה המתאימה לדור החדש של עם ישראל שלא היו עבדים, בהנהגה תקיפה ועוצמתית.

וזוהי אולי הכוונה של רש"י **שהייתה להם תאוות שררה, דהיינו - שרצו להנהיג בתקיפות לשם שמים** לצורך תועלת ותיקון הדור לפי ראות עיניהם, וזה גם גרר אותם כאן שפעלו בלי לשאול את משה והורו הוראה בעצמם.

והשפעת היין והשמחה שלא הייתה במקום גרמה להוציא מצפוני ליבם וסודם ולהוציא הלכה למעשה בהחלטה שהם מבינים טוב יותר ממשה ואהרן איך צריכים לפעול במצבי לחץ.

כי הנה שני המנהיגים מתביישים שאין אש משמים, ואנחנו כמו נחשון שקפץ לים סוף, נקפוץ מיד ובלי לשאול ולדבר אלא תיכף נעשה מעשה ונציל את המצב, וכך גם נציל את כבודו של אבינו אהרן, וזה גם יוכיח שדרכנו החותכת נכונה יותר.

ולכן הם נשרפו בקדושה באותה אש קדש מושלמת שמשה ואהרן וכל עם ישראל חיכו לה, כי כוונתם הייתה לטובה רק שגו בדרכם, וזה עשה קידוש ה' עצום שה' לא מוותר אפילו לצדיקים גמורים שכוונתם לשם שמים אם דרכם מוטעית.

וזה גם הוכיח שהתכפר לאהרן, כי לאהרן לא הייתה כוונה לעשות עגל, אדרבה כוונתו הייתה לעבד, אבל התוצאה הייתה נוראה שנוצר עגל, והנה הוא עצמו לא נשרף כי דרכו וכוונתו כן הייתה טובה למרות התוצאה, אבל הם שפעלו בדרך לא נכונה נשרפו, אבל מכל מקום התוצאה שיצאה מפעלם הוא שהיה קידוש השם, וזה השלים את התוצאה הנוראה של עבודה זרה שיצאה מאהרן נגד רצונו וכוונתו.

ללמדנו, שלא כל שמחה טובה היא, וגם שמחה צריכה להיות כהוראת ההלכה וגדולי ישראל ולא להחליט על דעת עצמנו, כי יש שמחה שהיא הוללות ויש שמחה שתחילתה טובה וטהורה אך בסופה מביאה לקלות ראש ולהוללות, וכלל גדול יהיה בידך ששמחה אמתית היא פנימית "אשרינו שזכינו לתקן" אשרינו שזכינו לקיים מצווה בדבקות, זוהי שמחה אמתית, הנה הצלחת, כן הצלחתי להתגבר על היצר, גם אני יכול, גם אני מסוגל, זוהי שמחה פנימית אמתית.

היה אחד שטען לי שחייבים בשיעורי תורה קצת שמחה, אבל הוא התכוון לא לשמחה אלא לבדיחות וליצנות וקלות ראש כביכול בשביל השמחה, האמת היא שאחרי כמה ימים התברר שרק שימש כפתח ליצר הרע כביכול לשחרר לחץ אבל בעיקר לשחרר את היראת שמים, וכמאמר חז"ל "ליצנות אחת דוחה מאה תוכחות", וכפי שיצא מכתב ממרן ראש הישיבה שבפורים צריכים שמחה של מצוה ולא של קלות ראש והוללות חס ושלום, כי לא זו דרך האמת, דרך האמת היא כאמור, שתשמח בכך שאתה מתמסר למטרה קדושה, ושאתה מצליח לעמוד במטלות הקדושה, ובכל הצלחה, בכל יום של הצלחה שמח, הנה הצלחת!! הנה בוערת בקרבי אש תמיד של קדושה, וכולי שמחה של מצווה, על כל יום נוסף בקדושה ואהבת הקב"ה לנצח בלי סוף אמן ואמן.

ואחיהם כל בית ישראל יבכו את השריפה

זאת אומרת (וכן ראיתי בפנים יפות), שאכן לא היה לנדב ואביהו מים בכיור, ולכן לא קדשו את ידיהם ורגליהם והם היו כמו אנוסים בדבר כי היה להם לעבוד בציווי משה רבינו, ועיין בספר המפתח על הרמב"ם הל' ביאת מקדש פ"ה הי"ג. אבל האונס היה רק על מה שנצטוו, אולם הקטרת הקטורת שעשאוה בלי רשות, הרי היא עבודה פסולה ועבירה היא.

אבל בשינוי ממקומות אחרים, כאן למרות שהסוף היה לא טוב, בכל זאת ההתחלה לא נפסלה, ו"הקרבת הדם" שעשו לא נפסלה, וכל כך למה??? כי גם **הקטרת הקטורת** שעשו בלי רשות הייתה להם בעשייתה **כוונה טובה**, להציל את כבודו של אהרן אביהם ושל עם ישראל שהיו נכלמים ומבוזשים, ו**אדרבה** מעשה זה שמסרו נפשם להגן על כבוד אביהם וכבוד עם ישראל זה הכשיר את עבודת "הקרבת הדם" למרות שעשו אותה בלי קידוש ידים ורגליים שפוסל את העבודה.

כי זה היה בציווי משה ונוסף לזה המסירות נפש לכבוד עם ישראל, לכן עבודה זו התקבלה. וגם התברר בהקטרת הקטורת

לכן בלי דיבורים הלכו ועשו מעשה, כך לפחות לא היה דיבור של הלכה בפני הרב.

והנה בגמרא כתוב עוד כמה דעות במה חטאו, לשיטה אחת שתויי יין היו, ונשאלת השאלה מה ראו לשתות יין דווקא ביום חנוכת המשכן??

ובעצם זה מזכיר את חטאם הראשון שהיה במתן תורה שאכלו ושתו כשראו את האלוקים, שמאז נגזר עליהם שימותו, **וההסבר** לחטאם במתן תורה כתוב במדרש שהם חשבו שצריך לשמוח במתן תורה, ועם טעות זו המשיכו שצריך לשמוח בחנוכת המזבח ולכן גם מצווה לשתות קצת יין כדי לעבוד מתוך שמחה, שהרי כתוב שאין שמחה אלא בבשר ויין, ואכן כתוב במדרש שבגלל שמחה זו שאינה מתאמת לא במקום ולא בזמן, על כן נהפכה השמחה לאבל.

ויש דעה סנהדרין נ"ב א' מתוך הפסוק שמות כ"ד ט' **"ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל"**, שנדב ואביהוא הבינו שבני משה ושני בני אהרן הנותרים לא ינהיגו את הדור שלכך הם לא נצטוו לעלות להר – עפ"י הח"ח על הספרא פרשת שמיני, והיות **ואהבו את השררה** – עפ"י רש"י, לכן הם אמרו מתי ימותו הזקנים הללו וננהיג את הדור במקומם.

וזה דבר שקשה להבינו, איך נפלו למחשבות כאלו **"מתי ימותו הזקנים"**??? וגם מדוע לא חשבו שבני משה ואהרן הקטנים לא עלו זה רק בגלל גילם הצעיר יחסית, שהרי באמת בני אהרן הנותרים למרות שלא עלו להר הם היו ממנהיגי הדור בהמשך הדורות בימי יהושע והשופטים??

וראיתי בקול יהודה שהייתה להם ביקורת על ההבלגה של משה במרדנות של דתן ואבירם, וגם על ההנהגה של אהרן שרודף שלום ואינו מקפיד וזורק מרה באנשי הדור, וביקורת זו כבר התחילה להם עוד במתן תורה או קודם.

ואכן להבדיל בין קודש הקדשים לחול, ככה זה מתחיל גם בדורנו, קודם אכפת לנו מהכבוד של הרבנים על החוצפה שמתחצפים נגדם, ויש בנו קנאות על כבוד התורה שנרמס, ולאט לאט היצר הרע הופך קערה על פיה, וזה נהפך לביקורת בלב על הנהגת הרבנים ומנהיגי הדור, ופעמים רבות כל זה נובע מרדיפת שררה.

ללמדנו, שלא כל שמחה טובה היא, וגם שמחה צריכה להיות כהוראת ההלכה וגדולי ישראל ולא להחליט על דעת עצמנו, כי יש שמחה שהיא הוללות ויש שמחה שתחילתה טובה וטהורה אך בסופה מביאה לקלות ראש ולהוללות, וכלל גדול יהיה בידך ששמחה אמתית היא פנימית "אשרינו שזכינו לתקן" אשרינו שזכינו לקיים מצווה בדבקות, זוהי שמחה אמתית, הנה הצלחת, כן הצלחתי להתגבר על היצר, גם אני יכול, גם אני מסוגל, זוהי שמחה פנימית אמתית.

היה אחד שטען לי שחייבים בשיעורי תורה קצת שמחה, אבל הוא התכוון לא לשמחה אלא לבדיחות וליצנות וקלות ראש כביכול בשביל השמחה, האמת היא שאחרי כמה ימים התברר שרק שימש כפתח ליצר הרע כביכול לשחרר לחץ אבל בעיקר לשחרר את היראת שמים, וכמאמר חז"ל "ליצנות אחת דוחה מאה תוכחות", וכפי שיצא מכתב ממרן ראש הישיבה שבפורים צריכים שמחה של מצוה ולא של קלות ראש והוללות חס ושלום, כי לא זו דרך האמת, דרך האמת היא כאמור, שתשמח בכך שאתה מתמסר למטרה קדושה, ושאתה מצליח לעמוד במטלות הקדושה, ובכל הצלחה, בכל יום של הצלחה שמח, הנה הצלחת!! הנה בוערת בקרבי אש תמיד של קדושה, וכולי שמחה של מצווה, על כל יום נוסף בקדושה ואהבת הקב"ה לנצח בלי סוף אמן ואמן.

לא זה פלא שרבי טרפון בגמרא מועד קטן כ"ח ב' אמר בהספד על בניו של רבי ישמעאל שנפטרו **"ואחיהם כל בית ישראל יבכו את השריפה"**, והלא דברים קל וחומר ומה נדב ואביהוא שלא עשו אלא מצוה אחת, שכתוב **"ויקריבו בני אהרן את הדם אליו"**, כך בניו של רבי ישמעאל על אחת כמה וכמה.

ולכאורה קשה, הרי צדיקים גדולים היו מגדולי ישראל ומה הכוונה שעשו רק מצוה אחת??? **והמהרש"א** מבאר שהכוונה מצוה אחת בתחילת הכהונה לצורכי הציבור.

והנה במדרש רבה ובילקוט שמעוני רמז תקנ"ד כתוב שרב מני אמר שבני אהרן נפטרו כי נכנסו בלי רחיצת ידים ורגלים. וקשה מהגמרא בזבחים י"ט **"כל כיור שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין בו"**, שנאמר **"ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו"**, ופירש רש"י משה ואהרן ועוד שני בני אהרן, הרי לך ארבעה כהנים, שזו היא תכולת המים בכיור.

וזהר ליבנו – שמיני

שעשו מצווה שהוכשרה על ידי המסירות נפש לכבוד עם ישראל, **ולכן מתאים הלימוד** שעל מצוה זו **"כל בית ישראל יבנו את השריפה"**, כי הייתה כאן מצוה שנעשתה מתוך מסירות נפש לכבודם.

שהקטירו בלי רשות, ויתכן גם שהם ידעו והסכימו לכך - שהם עלולים למות ע"ז, כי כל מהותם הייתה מסירות נפש, ולכן הסכימו למסור נפש ולעבוד בציווי משה **"להקריב את הדם"** גם בלי קידוש ידיים ורגליים, ואולי זה גם הכוונה **"בזכות מצווה אחת**

המשך – "נדב ואביהוא" בציות מושלם במסירות נפש לדברי משה רבינו

והאדמו"ר רצה לעצור את הגזל ולחנך את הבחורים, לכן אחרי שבחורים אלו מלאו כריסם במנה הגונה של ציולנט בחשבם שאין אדם יודע דבר על מעלליהם, קרא להם האדמו"ר לחדרו, והם בחדת קודש נכנסו אל הקודש פנימה, **ובחדר** פנימה האדמו"ר מושיב אותם בכבוד ותוך כדי שיחה הוא מבקש מהגבאי שיגיש לבחורים כוס קפה עם חלב חם שיתחממו קצת, והבחורים מסתכלים אחד על השני במבוכה, אבל בהחלטה הם ניגשים לשתות מהקפה החלבי למרות שהם בשריים שהרי **"הרבי אמר"**, ולפני שלגמו הרבי נתן שאגה **"בשר וחלב"!!!!**

אבל כמובן **ההבדל ברור**, שכאן לכאורה משה רבינו ידע שחסר מים בכיור ובכל זאת הליבשם ונתן להם להמשיך את העבודה, **ולכן אין דמיון בין המקרים**, אבל הרעיון שחייבים לציית לדברי חכמים אפילו אומר על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין זה אבן יסוד באמונה היהודית מדורי דורות ולנצח.

ולפי זה נראה הדגש בסוף פרשת צו **"ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה ה' ביד משה"**, וכתב רש"י להגיד שבחן שלא הטו ימין ושמאל.

והמפרשים תמהים וכי מה הגדלות שלא הטו מדברי ה', הרי מדובר כאן בגדולי ישראל!! **וגם** תמוה אריכות הלשון **"צוה ה' ביד משה"!!!!** ומהו הלשון **"שלא הטו"** במקום **"שלא שינו"!!**

ונראה שהתורה מגלה לנו שכל בני אהרן קיבלו על עצמם לתקן ולציית בהכנעה גמורה למשה אפילו אומר על שמאל שהוא ימין, ואפילו בלי לשאול את הרב כי השאלה היא כבר בגדר הטיה, והמבחן היה בפרשת **שמיני** ברחיצת ידיים ורגלים וכאמור.

והיית ובפורים זה התחדש לי מאמר זה שכולו לימוד זכות על בני אהרן הקדושים והטהורים גדולי הדור כמשה ואהרן, לכן זה המקום גם למתק עוד קצת ולהסביר את גודל שאיפתם של בני אהרן להנהגת הדור, על פי הסיפור שמספרים אולי על החפץ חיים שפגש אותו חבר ילדות ששאל אותו רבינו הרי שנינו למדנו באותה ישיבה, איך זה שהרב נהיה חפץ חיים ואני נותרתי אדם פשוט???

ענה לו החפץ חיים, תענה לי בכנות, כאשר היית צעיר מה הייתה שאיפת חייך לגדול?? ענה לו החבר שאפתי להיות יהודי טוב!! חייך לעומתו החפץ חיים ואמר לו: אני שאפתי להיות הגאון מוילנא אז לא הגעתי עד לגאון אבל לפחות חצי גאון זה גם משהו לכן יצאתי חפץ חיים, אבל אתה שאפת להיות יהודי טוב, אז חצי יהודי טוב זה יהודי פשוט.

ולא אשכח את אשר שמעתי בצעירותי לפני שנים רבות, את צעקת ליבו של הגאון הרד"צ קרלנשטיין זצ"ל ששאג **"אם יכולים להיות גדולים למה לצאת קטנים"!!!!** ולמרות שעברו עשרות שנים צעקה זו מהדהדת עדיין בראשי בעוצמה!! כי אדם חייב שתהייה לו שאיפות לגדול ענק ולא להירדם ולהסתפק במועט בדברים החשובים באמת!!

יידוס אהרן

ונעצם התשובה לטענה זו של אהרן תהיה פשוטה, שזה לא רק עונש אלא קידוש ה', ואם זה קידוש השם זה לא אמור להפריע לאהרן אלא להיפך לשמח את אהרן.

אבל טענת אהרן היא דווקא מברית מילה, שהרי הברית היא מצוה גדולה וחשובה, וזכות היא להורים ובכל זאת בורא עולם ממתין שמכל הבחינות יהיה נחמד לכולם הזמן שבו יערך הברית מילה, למרות שכביכול טענת הגמרא היא כביכול פרט קטן ושולי לעומת שמחת המצווה, ושמחת זריזים מקדימים למצווה, בכל זאת התורה העדיפה שמחה מושלמת אפילו לפרטים השוליים והקטנים ביותר.

ולכן גם כאן יכול היה אהרן לטעון שפטירת בניו ביום חנוכת המשכן יש בה קצת נקודות של צער, שלא מתאים שדווקא ביום שמחה זה יקרה, כמו שאכן כתוב **"וכל בית ישראל יבנו את השריפה אשר שרף ה'"** שלמרות הכל יש כאן עדיין נקודות של צער שעליהם יש כאב ובכי.

אמנם אהרן לא טען זאת, כי הכאב נהפך לו לשמחה עצומה כאמור קודם, וגם שלא יחשבו לרגע שאהרן מקפיד וכו', לכן לא רצה לטעון שום טענה רק לשתוק!!!

ללמדנו, שלא תמיד חייבים לענות גם אם אתה צודק מאוד!!! אלא עדיף לשתוק!! ומשתיקה לא מפסידים רק מריוחיים!! הנה אהרן זכה לנבואה מיוחדת, וגם אנחנו כשנבלום את פינו בעת מריבה וכדומה נזכה לאורות גדולים משמים, לכן נתגבר על טבענו שדורש תגובה כנגד, ונתאפק וזהו גבורה אמיתית, ואתה גיבור ומסוגל להתגבר ורק רווח וכבוד יצא לך ולב"ב מזה.

של היחיד, ולמה?? **ונראה** לתרץ בפשטות שאם אדם יראה כהנים מקריבים במשכן ולא ישראל, עלול הוא לחשוב שהעיקר

יתכן שנדב ואביהוא תיקנו בפעולתם זו, את כל מה שזלזלו בהנהגת משה ואהרן, והסכימו לשמוע בקול משה בשלימות בלי מענות וטענות, ולא אמרו למשה הרי לנו אין מים בכיור איך אתה אומר לנו להמשיך בעבודה??

והרי זה היה בולט מאוד שהרי דווקא להם חסרו המים, שהרי הם היו גדולים מבין בני אהרן, ואילו לאחיהם הקטנים אחריהם היה מים, ובכל זאת הם לא התווכחו ולא טענו כנגד משה, אלא המשיכו לציית למשה אפילו שזה היה ממש בבחינת אומר לך **"על שמאל שהוא ימין"**, ואם כן כאן הם תיקנו את מחשבתם שהם ינהיגו טוב יותר.

ולפי זה ייתכן שהם הקטירו כי טעו והבינו שמשה רבינו רוצה שיעשו עבודה בלי לשאול אפילו שזה נגד הכללים, ולכן המשיכו בלי לשאול את משה האם להקטיר קטורת, כי אולי יש דברים וזמן שלא שואלים, ואכן כוונתם הייתה אך ורק לשם שמים.

ולכן אותה אש ששרפה את הקרבנות והוכיחה שבורא עולם משרה שכינתו עמנו, אותה אש הקדימה לשרוף את גדולי ישראל קדושים וטהורים - נדב ואביהוא שמסרו נפשם על קדושת ה' לשמוע בקול צדיקים בלי לשאול ולפקפק, והמשיכו עד הרגע האחרון להילחם על כבוד משה ואהרן אביהם וכבוד ישראל, ועל זה כולנו נבכה כל ישראל.

וזה מזכיר לי סיפור ששמעתי בנעוריי, **שהאדמו"ר הבית ישראל מגור זצ"ל** שמע שבחורים מהישיבה בליל שישי נכנסים בדרך לא דרך למטבח, ולוקחים ציולנט בשרי של שבת בלי רשות (בלשון יפה ומכובדת).

והיית ובפורים זה התחדש לי מאמר זה שכולו לימוד זכות על בני אהרן הקדושים והטהורים גדולי הדור כמשה ואהרן, לכן זה המקום גם למתק עוד קצת ולהסביר את גודל שאיפתם של בני אהרן להנהגת הדור, על פי הסיפור שמספרים אולי על החפץ חיים שפגש אותו חבר ילדות ששאל אותו רבינו הרי שנינו למדנו באותה ישיבה, איך זה שהרב נהיה חפץ חיים ואני נותרתי אדם פשוט???

ענה לו החפץ חיים, תענה לי בכנות, כאשר היית צעיר מה הייתה שאיפת חייך לגדול?? ענה לו החבר שאפתי להיות יהודי טוב!! חייך לעומתו החפץ חיים ואמר לו: אני שאפתי להיות הגאון מוילנא אז לא הגעתי עד לגאון אבל לפחות חצי גאון זה גם משהו לכן יצאתי חפץ חיים, אבל אתה שאפת להיות יהודי טוב, אז חצי יהודי טוב זה יהודי פשוט.

ולא אשכח את אשר שמעתי בצעירותי לפני שנים רבות, את צעקת ליבו של הגאון הרד"צ קרלנשטיין זצ"ל ששאג **"אם יכולים להיות גדולים למה לצאת קטנים"!!!!** ולמרות שעברו עשרות שנים צעקה זו מהדהדת עדיין בראשי בעוצמה!! כי אדם חייב שתהייה לו שאיפות לגדול ענק ולא להירדם ולהסתפק במועט בדברים החשובים באמת!!

כתוב במדרש פליאה, מכך שכתוב **"וידם אהרן"** משמע שהיה לו מה להגיב, **שואל** המדרש, מה היה לאהרן להגיב?? **עונה** המדרש שיכול היה להגיב **"וביום השמיני ימול בשר ערלתו"**.

נשאלת השאלה כמובן מה כוונת המדרש?? **ונראה** לבאר שלגבי ברית מילה כתוב בגמרא **נדה לא** למה אמרה תורה מילה לא ימים? ותי' שלא יהיו כולם שמחים ואביו ואמו עצובים, כי היולדת טמאה לבעלה שבועה הראשון, וככה בשמיני שהיא טהורה לבעלה גם הורי התינוק שמחים.

והנה כתוב במדרש שיש אומרים שבני אהרן נפטרו כי לא נשאו אשה, כמו שכתוב **"ובנים לא היו להם"**, ולכאורה למה זו סיבה שימותו??

וייתכן ע"פ הידוע שכשה' מעניש אדם זה רק אם לבן משפחתו או ידיו מגיע לסבול את העונש להצטער מזה, ולכן כתוב **"ובנים לא היו להם"**, כי אולי אם היו להם אשה ובנים, הם לא היו מתים כי למשפחתם לא מגיע העונש והצער הזה.

ואולי זו הייתה יכולה להיות טענתו של אהרן, שגם אם נגזר עונש על נדב ואביהוא למה עלי – אהרן אביהם נגזר לסבול?? ועוד ביום חג של אהרן, יום בו הוא נכנס להקריב בפעם הראשונה בחייו??

ללמדנו, שלא תמיד חייבים לענות גם אם אתה צודק מאוד!!! אלא עדיף לשתוק!! ומשתיקה לא מפסידים רק מריוחיים!! הנה אהרן זכה לנבואה מיוחדת, וגם אנחנו כשנבלום את פינו בעת מריבה וכדומה נזכה לאורות גדולים משמים, לכן נתגבר על טבענו שדורש תגובה כנגד, ונתאפק וזהו גבורה אמיתית, ואתה גיבור ומסוגל להתגבר ורק רווח וכבוד יצא לך ולב"ב מזה.

מחשבה קטנה לסיום, הנה עוד לפני שהתורה מספרת על ימי הקמת המשכן וחנוכת המשכן התורה כותבת את כל הקרבנות

וזהר ליבנו – שמיני

כך יהודי פשוט ירגיש אני מחובר חזק לבית ה', ובית ה' מיועד לי, ורק אחרי זה כתוב את כבודם של הכהנים בשבעת ימי המילואים וביום השמיני יום חנוכת המשכן.

ללמדנו, כמה חשוב לבוא עולם שנהיה מחוברים לבית שלו, יש אנשים שחושבים אני לא מחשובי הקהילה אני לא מבני האדמו"ר ולא ממקורביו, אני לא ממשפחת גדולי ישראל רק יהודי פשוט, מי בכלל רואה אותי ומתעניין בי בבית הכנסת?? וטעות היא בידו, בורא עולם מלמד אותנו דבר ראשון אתה האדם הפשוט אתה הכי חשוב לי, לכן אתה כתוב ראשון בקרבנות!!

"והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני"

שאל רבי האם יש בן ונכד לרבי שמעון ובנו רבי אלעזר? ענו לו, יש בן לרבי אלעזר, אבל השם ירחם הוא מתעסק בעבירות חמורות מאוד, מה עשה רבי, לקח את אותו נכד ודבר ראשון הניח עליו גלימה מזהב של רבנים גדולים ביותר (אגב מכאן אנו למדים שלרבנים גדולים היו בגדים מפוארים ואין זה חלילה גאוה), ואמר לו מהיום אתה "רבי".

ונתנו לקרוב משפחתו, רבי שמעון בן איסי שילמדו תורה ויחזירו למוטב, ואכן כך הוא החזיר אותו בתשובה שלימה, עד שהפך לתנא רבי יוסי בן רבי אלעזר בן רבי שמעון בר יוחאי זכותו וזכותם תגן עלינו אמן.

הנה לנו, שלמרות שיום לפני זה משך שנים היה אותו נכד שקוע בעבירות חמורות רח"ל, אבל מהרגע שרבי הקדוש ניתקו בחדות מהעבר, נחתך העניין חד וחלק!!! וחלק מחיתוך העניין וקידומו לקדושה ולקדמו להיות תנא קדוש, זה בכך שרבי הקדוש קבע את תוארו ל"רבי".

החזיר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר טמא הוא - המשך

ולכאורה קשה שכאן כתוב "והייתם קדושים ולא תטמאו את נפשתיכם" וכמובן כאן שמספיק בהחלטה והתנתקות מהטומאה והרע, ואילו בקריאת שמע כתוב ו"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם ועשיתם את כל מצותי והייתם קדושים", ומזה משמע שרק אם תעשו את כל המצוות רק אז תהיו קדושים!!!

אבל התשובה לכך היא בפשטות, **שבקריאת שמע** כתוב, שאם אדם שומר על טהרת העיניים והמחשבה, זה יקדם ויקדש אותו להגיע שיזכה גם לעשות את כל מצוות ה', ובהגיעו לכל זה הוא כבר באמת קדוש כמלאכי השרת.

ואילו כאן כתוב שזה השער שמביא את האדם לקדושה, שעצם הדבר שנוהר מטומאה ומתנתק מטומאה, זה כבר מקדש את הבן אדם, ומייחד אותו לבורא עולם, אמנם זה רק שער הכניסה, וכמובן אינה דומה קדושה זו לקדושה של "ועשיתם את כל מצותי והייתם קדושים".

וכמו שרבי קבע את שמו של נכדו של רשב"י בתחילת דרכו הרוחנית ל"רבי", וזה היה בכדי שיכנס לשערי קדושה, אבל רק אחרי תקופה שקבע את מושבו וחיוו בבית המדרש רק אז הוא אכן הפך לתנא מושלם ולהמשך אבותיו הגדולים קדושי עליון.

ואכן כשקבע את מושבו בבית המדרש לנצח ובקביעות שמע רבי את קולו של רבי יוסי נשמע בקול בבית מדרש, התלהב ושמח מאוד, ורבי אמר את הפסוק "פרי צדיק עץ חיים, ולוקח נפשות חיים".

אבל בתחילת הדרך של רבי יוסי נכדו של רשב"י, רבי הקדוש עדיין לא התלהב וקרא את הפסוק הנזכר, וגם לא שיבח את הנפשות הפועלות, כי העיקר בקדושה זה להחזיק בדרך הקדושה ולקבוע את עצמנו בתורה ובטהרה לנצח נצחים, כמו שכתוב "מי יעלה בהר ה' – ומי יקום במקום קדשו".

לכן גם אנחנו נדע שאפשר במהירות להיות "קדושים" בעצם הכניסה לשערי הקדושה, על ידי שנחליט באמת שאנחנו מתנתקים מהטומאה לגמרי, ולא נסתפק בזה אלא נשאף תמיד להגיע לידי "ועשיתם את כל מצותי", ונתחיל בעלייה אפילו איטית אבל בהתמדה כלפי מעלה!! כך נזכה לקיים את ועשיתם את כל מצותי והייתם קדושים אמן ואמן.

"כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים והייתם קדושים"

מבהילים, שכמו ביציאת מצרים עם ישראל עשו מצוות קלות וה' בבת אחת הוציא אותם והעלה אותם ממ"ט שערי טומאה למ"ט שערי קדושה, מקצה לקצה ממש, כך גם

במשכן זה הכהנים ולא עם ישראל, וכל שכן לא האדם הפרטי, **לכן** התורה בחומש ויקרא מתחילה בקרבנות האדם הפרטי והחזיר שול למשכן, וגם העבודה של השחיטה שהיא נטילת חיי הקורבן זה בידו הבעלים הישראל,

ראיתי מאמר נפלא בשם אחד מהצדיקים- עיי חתם סופר כאן, שמותר לאדם לעשות את עצמו כאילו הוא קדוש "והתקדשתם" וכך בסופו של דבר הוא יזכה ל"והייתם קדושים", וכפי שכתבתי על זה בהלל בהגדה של פסח הללו עבדי ה' - יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם", לא כתוב מאז ועד עולם אלא מעכשיו ועד עולם, וכן בהמשך "ואנחנו נברך קה מעתה ועד עולם" ולמה?? למה לא מאז כמו שכתוב ה' מלך בעבר ובהווה ובעתיד???

אלא לומר לנו שגם אם היית פעם חוטא ורשע חלילה, אל תתייאש בגלל העבר האפל, אתה יכול להיות עבד ה' מהרגע הזה והלאה, עזוב את העבר!! **תתחיל מעכשיו, תהיה עבד ה' מעתה ועד עולם**, יהודים אל ייאוש, חזקו ואמצו, "עבדי ה' אתם". **ובעצם** בדרך זו מצאנו שנהג רבינו הקדוש עם נכדו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי על פי הגמרא (בבא מציעא פ"ה ע"א) שפעם בא רבי הקדוש לעירו של התנא הקדוש רבי אלעזר בנו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זכותם יגן עלינו אמן,

התורה מקפידה מאוד על צביעות, כי הנה בבעלי החיים הטמאים כתוב "את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה אינו מפריס טמא הוא לכם, ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר טמא הוא לכם".

ומקשים המפרשים מדוע כתוב קודם הסימן הטהור שבהם עוד קודם שנכתב סימן הטומאה שבהם, הרי צריך להבליט את הטומאה שבהם ולא את הטהרה שבהם???

אלא מפרשים גדולי ישראל, שאכן חלק מהטומאה שבהם זה שהם מראים שיש בהם סימן כשרות, וכפי שכתב רש"י על החזיר שמראה את פרסותיו הנה כשר אני, "בצביעות"!!! ולכן גם סימן הטהרה שבו הופך להיות כסימן טומאה ודוחה, עד כדי כך שזה מופיע כחיסרון הראשי של בעלי החיים הטמאים.

וכאן הבן שואל, איפה הגבול בין "והתקדשתם" כאמור קודם שעלינו לעשות את עצמינו כאילו קדושים, שזה חיובי וזה טוב כי זה מביא אותנו בסופו של דבר ל"והייתם קדושים", לבין צביעות שמראה סימני כשרות, "כשר אני"??? איפה ההבדל בין בין הטמא לטהור, בין טמא הוא ל"והייתם קדושים"???

ונראה לתרץ כמשמעות המשך הפסוק, שכתוב "והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני, ולא תטמאו את נפשתיכם", שברגע שאתה רוצה לעשות עצמך קדוש, תקפיד 100% שלא להיטמאות יותר, וברגע שאתה מחליט באמת ואתה סר מרע לגמרי זה באמת "והתקדשתם", ואז זה כבר לא צביעות!!!!

ואפילו שאין כך עדיין מצוות וקדושה מותר לך לעשות את עצמך כצדיק וקדוש, כי עצם זה שעזבת את הטומאה לגמרי ובאמת, אתה בסוף תגיע לקדושה אמיתית "כי קדוש אני"!!! שהקדושה היא מתנה מה', וה' בעל הקדושה מבטיח אתה תהיה קדוש!!! רק תעזוב את הטומאה לגמרי.

לכן גם אנחנו נדע שאפשר במהירות להיות "קדושים" בעצם הכניסה לשערי הקדושה, על ידי שנחליט באמת שאנחנו מתנתקים מהטומאה לגמרי, ולא נסתפק בזה אלא נשאף תמיד להגיע לידי "ועשיתם את כל מצותי", ונתחיל בעלייה אפילו איטית אבל בהתמדה כלפי מעלה!! כך נזכה לקיים את ועשיתם את כל מצותי והייתם קדושים אמן ואמן.

"כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים והייתם קדושים"

מה הקשר בין "והתקדשתם והייתם קדושים, ליציאת מצרים"??? וכן בקריאת שמע יש אותו סיום, וגם שם יש לברר מה הרעיון המקשר בין הדברים??? אלא הדברים

וזהר ליבנו – שמיני

אבל כמו אז גם היום עלינו לזכור, קיבלנו מתנה מבורא עולם שהעלנו בבת אחת מקצה לקצה, מטומאה איומה לשיא הקדושה, אפילו שלא עבדנו על זה, כי לא עבדנו על שערי הקדושה, וכל זה הקב"ה העלנו למט' שערי קדושה בכדי שנתלהב ונחוש בתחושה הטובה של הקדושה הגדולה.

וכמו אז מיד אחרי האור הגדול לפעמים יש נפילה רוחנית עצומה!!! כי אחרי הטעימה ממ"ט שערי קדושה יש צורך בעבודה עצמית להתקדש כל יום ולהוסיף בקדושה עצמית, כמו שהיה בספירת העומר, שמיד אחרי האורות העצומים של מ"ט שערי קדושה שקיבלו במתנה מהקב"ה בליל הסדר, עם ישראל היו צריכים מיד עם צאת החג הראשון של פסח לספור ספירת העומר משך 49 יום ולהתעלות בכוחות עצמם במ"ט שערי הקדושה עד חג השבועות.

כך גם אנחנו אחרי האור הגדול של "והתקדשתם – והייתם קדושים", נתחיל בעבודה ולספור ימים קדושים 40 יום שמירת העיניים, ונתעלה בימים אלו עוד ועוד בתפילה ובלימוד תורה ובמצוות אחרות, כי גם אנחנו יכולים להגיע בעבודה עצמית להגיע למ"ט שערי קדושה, כמו אז גם היום!!! כפי שבורא עולם הדגיש בפסוקים "והייתם קדושים כי אני ה' המעלה אתכם מטומאת מצרים", כי ככה זה עובד לנצח!! לכן נתעלה בקדושה במאמץ ובלי ייאוש ח"ו!!!

"את שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף ויקצף"

רבינו, לכן רק הוא זכה להוכיח כלפי כל עם ישראל שאצלו לא נשכחה ההלכה.

ואיך זכה אהרן?? ואיך הצליח להתגבר??? כי הוא במצוות משה התגבר על הצער, עד כדי כך שגם בתוך תוכו לא התאבל, ואהרן התגבר על ידי שהתחזק באמונה שבניו מתו בקידוש השם, ושהאש קודש שעל המזבח היא זו ששרפה את בניו, שכל האש היא קידוש ה' מתחילה ועד סוף, ומחשבת אמונה זו לא רק שגירשה את הצער ממנו והלאה אלא גם מילאה אותו בשמחה עצומה שזכה לבנים גדולי ישראל מקדשי שם שמים.

עוד ראה לך שאהרן שמח, שהרי אהרן קיבל נבואה על פרשת איסור עבודה במקדש לשתויי יין, והלוא אין נבואה שורה אלא מתוך שמחה, וע"כ שאהרן היה מלא בשמחה עצומה של מצווה וקדושה שהביאה אותו לכדי נבואה, **ובכך** זכה אהרן לקדש שם שמים בעצמו באופן מושלם, כי השליט את מחשבותיו על רגשותיו הסוערים, והצליח באמצע בכי להתנתק בגבורה ולקבל את הגזירה באהבה ולהפכה לשמחה של מצוה, **ואכן** אהרן לא חטא באיסור מורה הוראה בפני רבו, כי את ההלכה הזו הוא כבר קיבל קודם מרבו משה, ופעל על פיה רק שנתכחה ההלכה ממשה לגמרי.

וחשוב לציין, שהתורה מדגישה שאהרן למרות שמחק את הצער לגמרי, אבל את הידיעה שמתו בניו הוא לא מחק, שזה ניסיון קשה יותר, שהרי הוא שרף את שעיר החטאת ואהרן הסביר למשה שבגלל אנינות היום של הקבורה חיכו לאכול את הקורבן בערב רק שנטמא ולכן נשרף.

ולמרות הידיעה על האבל והלכות האבל, בכל זאת את הרגשות של הצער מחק לגמרי למרות הידיעה המצערת, שהרי קל למחוק לגמרי כאילו לא רקה כלום, אבל לחיות ידיעה שקרה אסון ולהתנתק רגשית זה ניסיון עוצמתי ביותר!!

וכפי שביארנו אהרן התאפק ושתק כי לא רצה לפגוע בעם ישראל, וזה מזכיר לי מה ששמעתי מהמשגיח הגאון רבי ברוך פראנק שליט"א, על פי המסופר בגמרא שלרבי יוחנן נפטרו כל ילדיו אחד אחרי השני, ובפטירת בנו העשירי ראו בלוויה שהוא רוכן ונוגע בגופת בנו הקטן, הם חשבו אולי יהיה נס ורבי יוחנן יעמיד את בנו העשירי לחיים, אבל לא, הוא סך הכל לקח שן אחת מבנו הקטן ושם בארנקו, וכל כך למה??? כי אחר זמן כשהיה מנחם אבלים היה מוציא את השן ואומר להם תתנחמו, הנה זו השן של בני האחרון שקברתי, ושרדתי והמשכתי לחיות, אז גם אתם תתנחמו.

והדברים מבהילים, על מה חשב רבי יוחנן בלוויה הטרגית של בנו האחרון??? לא על כמה הוא מסכן ואומלל, אלא איך אפשר לנצל את הטרגדיה שלו לעזור לנחם אחרים, ככה מתנהגים גדולי ישראל, שליטה מלאה ברגשות למטרות קודש, וגם אנחנו נלך בדרכם, ולמרות סערות רגשותינו, ויצרנו הבוער בקרבנו, נשתלט ונחליט עד כאן, "והתקדשתם והייתם קדושים" עבוד על עצמנו ונזכה באמת ובתמים להגיע לדרגה זו "והייתם קדושים" אמן ואמן.

והתקדשתם והייתם קדושים

וכמו כך יש לעניין מדוע התורה מסיימת את הפרשה "ובין החיה אשר לא תאכל", הרי לכאורה עדיף שהפרשה תסתיים כביכול בטוב, דהיינו שתסתיים ב"ובין החיה הנאכלת", כי בפסוק זה עצמו מצאנו שהתורה התחילה בטמא וסיימה בטהור, ולכאורה הסיבה בכדי לסיים בטוב, ואם כן גם יסתיים ב"חיה הנאכלת"!!

קורה כאן בקדושת המאכלים ובקדושת העיניים והמחשבות, שאם אדם מקדש עצמו להתנתק מהטומאה לגמרי, אזי הקב"ה עוזר לו להתקדש מאוד ולהתעלות מאוד.

וכפי שביארנו שיחד עם ההתנתקות מהטומאה חייבים גם שאיפה להתקדם ולהתעלות לכדי "ועשיתם כל מצותי", אזי ה' מעלה בבת אחת מהטומאה אפילו ממ"ט שערי טומאה למ"ט שערי קדושה, בדיוק כמו שהיה ביציאת מצרים.

ובהמשך כתוב "וידבר אהרן אל משה הן היום הקריבו את חטאתם ואת עלתם לפני ה' ותקראנה אתי כאלה ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני השם"??? "וישמע משה וייטב בעיניו", "וייטב בעיניו" פרש"י: הודה ולא בוש לומר לא שמעתי.

ומקשים המפרשים ממשמע שכתוב "ולא בוש" משמע שיש כאן מקום להתבייש, והקשו שהרי זה שבח ולא גנאי, שהלוא כתוב במסכת אבות: ז' מדות בחכם, וא' מהם שעל מה שלא שמע אומר לא שמעתי???

וגם פלא עצום יש כאן, שאם אכן משה רבינו באמת לא שמע, אם כן הרי אהרן ובניו הנותרים גם הם הורו הלכה למעשה כנגד רבם משה, ואיך יתכן שבדבר שנכשלו שני בני אהרן נדב ואביהוא על פי דעה אחת בגמרא שמתו כי שהורו הוראה בפני רבם, וכי ישבו הנותרים ואהרן בראשם ויחטאו שוב בעוון זה ועוד באותו יום??? וחלק מהראשונים מפרשים שהודה ואמר שמעתי ושכחתי, ולא התבייש לומר ששכח, שאם היה מתבייש היה אומר לא שמעתי, וכך מבארים הם את דברי רש"י.

והנה כתוב שבעת פטירתו של משה נשתכחו הלכות מעם ישראל, והחזירים עתניאל בן קנז בפלפולו כמפורש בגמרא תמורה ט"ז א', ולכן גם בפטירת שני בני אהרן היה צורך שישתכחו דברי תורה מעם ישראל שהרי משה העיד שהם חשובים כמוהו - וכאהרן, והם מכובדי ה' - שני גדולי ישראל, ולכן משה רבינו שכח את ההלכה באופן מוחלט כאילו מעולם לא נאמרה לו ההלכה זו, כאילו לא שמעה מעולם.

ושכחה זו הוכיחה לעיני כל ישראל שאכן הם גדולי ישראל באמת, בראותם שאפילו ממש רבינו מקבל התורה נשתכחה ההלכה ממנו לגמרי כאילו לא שמעה מעולם, אומנם לאהרן שנאסר עליו להתאבל, ולמרות שהתחיל לבכות מיד התגבר כארי "וידם אהרן", ועצר לחלוטין מלבכות כציווי משה

וכפי שביארנו אהרן התאפק ושתק כי לא רצה לפגוע בעם ישראל, וזה מזכיר לי מה ששמעתי מהמשגיח הגאון רבי ברוך פראנק שליט"א, על פי המסופר בגמרא שלרבי יוחנן נפטרו כל ילדיו אחד אחרי השני, ובפטירת בנו העשירי ראו בלוויה שהוא רוכן ונוגע בגופת בנו הקטן, הם חשבו אולי יהיה נס ורבי יוחנן יעמיד את בנו העשירי לחיים, אבל לא, הוא סך הכל לקח שן אחת מבנו הקטן ושם בארנקו, וכל כך למה??? כי אחר זמן כשהיה מנחם אבלים היה מוציא את השן ואומר להם תתנחמו, הנה זו השן של בני האחרון שקברתי, ושרדתי והמשכתי לחיות, אז גם אתם תתנחמו.

והדברים מבהילים, על מה חשב רבי יוחנן בלוויה הטרגית של בנו האחרון??? לא על כמה הוא מסכן ואומלל, אלא איך אפשר לנצל את הטרגדיה שלו לעזור לנחם אחרים, ככה מתנהגים גדולי ישראל, שליטה מלאה ברגשות למטרות קודש, וגם אנחנו נלך בדרכם, ולמרות סערות רגשותינו, ויצרנו הבוער בקרבנו, נשתלט ונחליט עד כאן, "והתקדשתם והייתם קדושים" עבוד על עצמנו ונזכה באמת ובתמים להגיע לדרגה זו "והייתם קדושים" אמן ואמן.

הגמרא ברכות נג' דורשת "והתקדשתם" זה נטילת ידיים - מים ראשונים, "והייתם קדושים" אלו מים אחרונים, וקצת צריך ביאור מדוע התורה הכניסה עניין זה כאן?? ומדוע לא נכתב פסוק זה בסוף העניין ממש - פסוק אחרון של הפרשה, ולמה נכתב זאת קודם סיכום התורה "זאת תורת הבהמה וגו' להבדיל בין הטמא והטהור"!!

וזהר ליבנו – שמיני

ולכן גם לפני האכילה וגם לאחר האכילה יש חובה ליהודי לרחוץ ידיו ולהתנקות כראוי, ואם אדם יודע שעבודת האכילה היא לפני הסעודה וגם לאחריה הוא יבין שלא יאכל אכילה גסה אלא יאכל לשובע נפשו בלבד ולסיים את הסעודה בקדושה ובנקיות אפילו בשמן עם ריח טוב, שזה היפך מאכילה מגושמת.

ויתכן עוד שהפסוקים האחרונים של הפרשה "**להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל**", הוא המשך של הפסוקים והתקדשותם והייתם קדושים, שבורא עולם ממחיש לנו שמטרת האכילה של המאכלים הכשרים והטהורים זה בכדי להתקדש על ידי אכילה בקדושה לשם שמים ולתקן את הנשמות המוגלגלות במאכלים, לכן התורה ממחישה לנו שאפילו אוכל כשר לא תמיד ראוי לאכילה על פי מטרת האכילה – שהיא לתקן את המאכלים, וכדברי החתם סופר שאוכל שהיה בו שאלת רב אין מתוקן נשמת המוגלגל בו באכילת ישראל.

סיום פרשת איסורי אכילה בחומש ויקרא – ובחומש דברים

האכילה היהודית, ולכן "**קדש עצמך במותר לך**", תתאפק לא לאכול כתאוותן אלא צדיק אוכל לשובע נפשו בלבד.

והתורה שם בדברים מביאה דוגמאות של מאכלים שלמרות ששורשם כשר כמו נבילה של בעל חיים כשר, וכן בשר כשר וחלב כשר רק ביחד הם אסורים, וכן תוצרת חקלאית כשרה אבל קודם שעישרו אותם, כל אלו למרות שהם ממין כשר בכל זאת הם אסורים באכילה, כך בורא עולם רוצה לחדד לנו "**קדש עצמך במותר לך**", נכון זה כשר אבל תתאפק.

כי לא כל מה שכשר אוכלים, רק יש כשר שאסור לאכול – נבילת בהמה טהורה, ובשר וחלב, ויש כשר שאתה מתוך רצון עצמי תחליט אני לא אוכל, כי רצוני להתקדש, ובורא עולם מבקש זאת ממך שתשווה זאת אצלך כנבילה ובשר וחלב, כי מטרת האכילה היהודית היא להתקדש על ידי המאכלים בכך שנאכלם לשם שמים ובכך נתקן את נשמת המוגלגלים במאכלים.

כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים והייתם קדשים כי קדוש אני:

בקדושה, למרות שאנחנו כביכול עובדים במקומם, ואנחנו מתקנים אותם במקום שהם יתקנו את עצמם, ולמה נעשה זאת?? **כי** כך הקב"ה נהג עמנו שקידשנו ביציאת מצרים בלי שנעבוד בעצמנו, והעלה אותנו ממט' שערי טומאה וקדשנו במט' שערי קדושה, ברוב רחמיו וחסדיו עמנו.

ללמדנו עד כמה עלינו לדאוג לתקן את הזולת, וקל וחומר שעלינו לתקן גם את עצמנו כמאמר הגמרא קשוט עצמך תחילה, אבל בכל מחיר ובכל אופן לעולם אל תעשה את ההיפך, שלא תגרום חלילה לא ישירות ולא בעקיפין לקלקל את הזולת, אוי למי שגורם ליהודי להתקלקל וליפול ברוחניות או בגשמיות!!! פחד פחדים!! ולכן חובה עלינו לשקול היטב את צעדנו שלא נהיה ממחטיאי אחרים וכל שכן ממחטיאי הרבים חלילה, כי היצר הרע בפרט בדורינו - דור האינטרנט, נותן לך בקלות אפשרויות רבות עבורך להחטיא אחרים תוך כדי רצונך לחטוא בעצמך, ובלי לשים לב אתה ממחטיא הרבים שאין להם חלק לעולם הבא!!! אוי לאדם הנופל בזה!! אוי לו אוי לנשמתו!!!

וכל ישראל יבכו את השרפה

ובניו יצטערו זה יגרום נזק לכל עם ישראל שאהרן ובניו הצטערו בגללם.

וחשבת לפי זה, שכאן הודיע הקב"ה לאהרן בשורה טובה, שפטירת בניו לא היה בגלל חטא העגל או בגלל חטאם, אלא בגלל חטאי העם, כי אם בחטאם עצמם או בחטאו של אהרן מתו, אם כן מדוע יהיה נזק לעם ישראל בכך שהצדיק אהרן ובניו מצטערים מפטירת שני בני אהרן, הלוא הם לא נפטרו בעוון הקהל אלא בעוונם הפרטי?? אלא אכן שני בני אהרן נפטרו בעוון הדור.

ואכן מצאנו בגמרא כפי שהבאתי קודם מספר סיבות לפטירת שני בני אהרן אבל הסיבה העיקרית הייתה לכפר על עם ישראל ולעשות קידוש ה' וכפי שכתבתי והוכחתי כן באריכות קודם וכן בפרשת אחרי מות.

ומדהים מאוד שבורא עולם קבע בטבעו של עולם שצדיק יענש בשביל כפרת הדור, כי בורא עולם יודע שרוב הצדיקים ימסרו את נפשם עבור עם ישראל, וממילא נדע להעריך כל צדיק וצדיק על גודל המשא שעל כתפיו, ובוודאי לא נדבר סרה בשום צדיק, ולא ניתן ציונים מי נחשב צדיק ומי לא, כי חלק גדול מהחוצפה שבדור זה שהילדים רואים בבית זלזול ברבנים חשובים ומפורסמים, ואז לפעמים הבן פוסל גם את רבותיו כי הדבר נהיה קל בעיניו, ומשם הדרך לאבדון קצרה מאוד מאוד!! לכן חכמים הזהירו בדבריכם וראה בטוב ירושלים כל ימי חיך, אל תגדל את רבך אל חשבון זלזול ברבנים אחרים, אלא תראה רק את הטוב והחיובי בלי שנאות וכו', ומתוך אהבה ומתוך אהבה חיונית תגדל את בניך לתורה וליראת שמים אמן ואמן.

ומצאתי בחתם סופר שמסביר שאכן התורה בפסוק האחרון מדברת רק על חיה טהורה, רק שהתורה מבדילה בין חיה הנאכלת שהכוונה שחיה זו היא כשרה למהדרין בלי שאלת רב, והיא נאכלת הכוונה שבאכילתה אפשר להביאה לתיקונה – דהיינו תיקון לנשמתה.

אבל יש חיה שלא נאכלת הכוונה לחיה שהתעורר בה ספק ונשאלו לרב, ולמרות שרב התירה בכל זאת היא לא נאכלת, והכוונה שבאכילתה אין היא מגעת לתיקונה – לתיקון נשמתה.

ולפי דבריו, אפשר להבין שהתורה טורחת להסביר לנו שאכילת יהודי זה לא כאכילת גוי שאוכל לשובע נפשו, אלא אכילת יהודי היא במטרה לקדש אחרים ולהתקדש, דהיינו לתקן את נשמות המוגלגלים במאכלים, כי אכילה שלא מתקנת את הנשמות מסיימת התורה בדגש "אשר לא תאכל", נכון זה טהור וכשר לאכילה אבל אינו ראוי לאכילת יהודי, כי מטרת אכילת יהודי זה בכדי לקדש ולהתקדש.

בפרשת ראה מסתיים הנושא של מאכלות האסורים "**כל עוף טהור תאכלו: (כא) לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכר לנכרי כי עם קדוש אתה לה' אלקיך לא תבשל גדי בחלב אמו**", ושם פירש רש"י "**קדוש אתה**" – **קדש עצמך במותר לך**.

וזה מתאים ליסוד שכתבנו כאן על פי החתם סופר, שהתורה מציינת כאן בחומש ויקרא שגם מאכלים שעל פי ההלכה מותרים רק הייתה בהם שאלה שהרב נזקק לעיין בה ולהתירה, שבכל זאת הם אינם נאכלים דהיינו על פי מטרת האכילה היהודית שהיא לתקן את המאכלים שיקבלו תיקון לנשמה המוגלגלת בהם.

והתורה אכן מסיימת בחומש דברים ברעיון שמחדד רעיון זה, ואומרת התורה נכון יש מאכלים המותרים מבחינת ההלכה למהדרין, בכל זאת התורה טוענת שזה כנגד יסוד

לכאורה צריך לבאר מה הקשר במטרת האכילה בקדושה לבין יציאת מצרים?? **ויתכן** שביציאת מצרים הקב"ה העלה אותנו ממט' שערי טומאה למט' שערי קדושה, בלי שנתאמץ בעצמנו, כך הקב"ה מבקש מאתנו לגמול חסד עם הנשמות החוטאות המוגלגלים במאכלים ונתקן את נשמתן באכילה

ללמדנו עד כמה עלינו לדאוג לתקן את הזולת, וקל וחומר שעלינו לתקן גם את עצמנו כמאמר הגמרא קשוט עצמך תחילה, אבל בכל מחיר ובכל אופן לעולם אל תעשה את ההיפך, שלא תגרום חלילה לא ישירות ולא בעקיפין לקלקל את הזולת, אוי למי שגורם ליהודי להתקלקל וליפול ברוחניות או בגשמיות!!! פחד פחדים!! ולכן חובה עלינו לשקול היטב את צעדנו שלא נהיה ממחטיאי אחרים וכל שכן ממחטיאי הרבים חלילה, כי היצר הרע בפרט בדורינו - דור האינטרנט, נותן לך בקלות אפשרויות רבות עבורך להחטיא אחרים תוך כדי רצונך לחטוא בעצמך, ובלי לשים לב אתה ממחטיא הרבים שאין להם חלק לעולם הבא!!! אוי לאדם הנופל בזה!! אוי לו אוי לנשמתו!!!

ראיתי בחתם סופר שהביא את דברי הגמרא **כתובות ח'** שבפטירת בנו של ריש לקיש, אמרו לו בניחוס אבלים שבנו נפטר לכפר על הדור, ושאל החתם סופר הרי בגלל צערו של הצדיק על פטירת בנו בגלל חטאי הציבור הרי על זה שוב יצטרכו בני הדור לכפרת עוונות??

ותידיץ שבדרך כלל הצדיק מוחל על צערו למען כפרת הדור, ואומנם מוסיף החתם סופר שאם הצדיק לא מוחל לבני דורו על צער פטירת בנו בכזה מקרה הדור נמצא בסכנה שיקבלו עונש על כך שבגללם נפטר בן הצדיק.

ולפי זה מבאר החתם סופר שהקב"ה אומר לאהרן הכהן שלא יבכה ויצטער על פטירת בניו, ולכן "**ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמתו ועל כל העדה יקצף ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף ה'**", כי אם אהרן

וזהר ליבנו – שמיני

ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה'

אבל ייתכן שבסיבת דבר אחד בלבד יתכן שכשם שבמתן תורה הקב"ה לא רצה להענישם כך גם כאן בגלל סיבה אחת לא היה הקב"ה מענישם בשמחת חנוכה המשכן.

ולפי זה נפלאים דרכי אהרן הכהן, שזכה לכוון לדעת עליון יותר ממשו רבינו, שברור היה לאהרן הכהן שהם מתו לא בגלל שמלאה סאתן כביכול, אלא הם מתו לכפר על כל הדור ולקדש שם שמים, וממילא חייבים להסביר ההבדל בין שמחת התורה לשמחת חנוכה המשכן שיש הבדל בין שמחה על דבר קבוע לשמחה על דבר זמני.

ואילו לפי דברי משה עדיין היה מקום לפרש באופן שונה ולכן כעס משה, אבל בשומעו את דברי אהרן שחזר וחלק למד מדרכי ה' את ההבדל בין זמני – שעה לקבוע, כי בוודאי בני אהרן מתו לכפר על הדור בלי שום ספק, והראיה שאהרן הכהן פסק הלכה למעשה לפי זה בלי לחשוש כלל לאיסור מורה הלכה בפני רבו, ובלי לחשוש כלל לאיסור ביטול מצוות אכילת קדשים, וזה הוכיח למשה שאהרן הכהן קיבל את דבריו של משה שאמר "הוא אשר דבר ה' לאמר בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד" שמתו על קידוש ה', ולכן אהרן עצר את בכיו והתגבר כארי.

וייתכן עוד לומר, שאכן כפי שהגמרא אומרת יש סיבות לפטירת בני אהרן גם בגלל חטאי בניו של אהרן כפי שפירטה הגמרא, וגם בגלל חטא העגל שנגזר על אהרן מיתה ותפילת משה עזרה שרק חצי מבני אהרן ימותו, וגם בשביל שיהיה קידוש ה'.

ובעצם הכל נכון כי הכל כתוב בתורה בפסוקים מפורשים או מפורט בגמרא, אבל בגלל שאהרן הכהן קיבל כתלמיד הגון את דברי משה רבינו שאמר שנפטרו הבנים בשביל קידוש ה', ואהרן קיבלם כאמת יחידה וברורה כי כך אמר לו הרב.

וכמו שהחסידיים אומרים הפיסקה ראשונה של הרבה זה מה שקובע, ולכן שמע משה וייטב בעיניו, כי יש כאן לימוד לדורות איך תלמיד צריך לקבל את דברי רבו באופן מוחלט בלי שום ספיקות.

ללמדנו שחובה עלינו בכל מצב להישמע לדעת רבותינו בלי נגיעות ובלי הרהורים ובלי פקפוקים, וזכור שהמהרהר אחר רבו כמהרהר אחר מלכות שמים, ונלמד מאהרן שהיה כהן גדול ואחיו הגדול של משה בכל זאת קיבל את דבריו של משה כאמת מושלמת בלי שום ספק.

בקרובי אקדש

וייתכן להוסיף על דבריו, שאכן היו סיבות רבות למיתתו, אבל ברגע שהם מסרו נפשם בכדי לתקן את הרושם שעשו קלות ראש במתן תורה באכילה ושתיה, לכן זה כביכול עבירה לשמה, ולכן הם נענשו אבל במיתתן הם כיפרו ותיקנו את חטאם הראשון, ובקידוש השם שעשו בעת מיתתן שתיקנו חטאם הראשון גרם שעיקר סיבת חטאם יהיה ב"בקרובי אקדש".

ולכן משה אמר לאהרן את האמת המושלמת, שבניו מתו מתוך קידוש ה' מתוך רצונם העז לתקן את פגמם, ולכן "ידיד אהרן", ששמח שבניו נצלו את המצב ומתו על קידוש ה' מתוך רצון לתקן את העבר, ו**כאמור** קודם אהרן קיבל את דברי משה בשלימות שלא היה כאן כביכול מילוי סאתן – שהוסיפו לחטוא עוד בעת חנוכה המשכן שלכך הקב"ה המיתן מיד ולא המיתן להמיתן עד לאחר השמחה, אלא היה ברור לו שבניו תקנו את חטאם בכך שהקריבו במזבח את הקטורת כדברי החתם סופר, ובכל זאת בחר ה' להמתין בשביל קידוש ה', ולא דחה את מיתתו כי כאן זה שמחה זמני – לשעה ולא כמתן תורה שהיא שמחה נצחית, ואילו משה יתכן שלמרות שאמר כזאת לאהרן, בכל זאת היה מסופק בדבר האם הועילה תשובתו לגמרי, או שמתו גם כי כביכול מלאה סאתן.

ללמדנו, שגם אם נגזר על אדם מראש עונש או סבל הוא יכול להפוך אותם מהקצה לקצה לדבר חיובי ולדבר זוהר ונפלא, למשל אדם שנגזר עליו לטרוח כל יום 4 שעות למקום עבודתו וחזרה לביתו, ישנם שירטנו ויכעסו על ביטול זמנם, אבל ישנם שינצלו זמן זה לקיים מצוות ובלכתך בדרך, ולקדש שם שמים, וכך במקום עונש וסבל הוא הפך את 4 שעות אלו לשעות קודש הקדשים בו הוא מתעלה ביותר ומקדש שם שמים.

כמו כך ראיתי אדם שבכיס חליפתו מקופלים דפי צילום של מנחת חינוך, שבדקות בהם הוא ממתין לאוטובוס במקום לרטון על ההמתנה ובפרט כאשר האוטובוס מתעכב או בורח מעליו כי הוא מלא, בכל זאת אדם זה לא כועס אלא שמח שביכולתו לסיים עוד עמוד של מנחת חינוך, ככה החיים יפים ומושלמים.

בעל ספר "מראות הצבאות" בספרו **אגודת אזור** שואל איך אהרן הכהן הורה הלכה בפני רבו – משה, לשרוף את פר החטאת, הרי יש דעות בגמרא ששני בניו נפטרו בגלל שהורו הלכה בפני רבם??

ותירץ, שאהרן למד מהמציאות שיש הבדל בין מצב זמני למצב קבוע, שהרי כתב רש"י שבמתן תורה בהר סיני כבר נגזר על 2 בני אהרן מיתה כשאכלו ושתו כשראו את כבוד ה', אבל ה' המתין להם כי לא חפץ לקלקל לעם ישראל את שמחת מתן תורה, ואילו בחנוכה המשכן ה' לא המתין והרג את שני בני אהרן, וכי מה נשתנה שמחה זו משמחה ראשונה??

אלא שיש הבדל בין שמחה של מתן תורה שהיא שמחה קבועה כי התורה קבועה היא לעד, ולכן ה' לא רצה לקלקל שמחה קבועה זו, משא"כ שמחת חנוכה המשכן היות והמשכן היה זמני כי נגנז ונבנה במקומו בית מקדש ולאחר מכן חרבו בתי המקדש, והיות ואין זה שמחה על דבר קבוע לכן קל יותר הדבר לקלקל השמחה ולכן בשמחה זמנית זו מתו שני בני אהרן למרות שהיה זה באמצע השמחה של חנוכה המשכן.

וממילא המציאות שהראה הקב"ה שיש הבדל ואין לדמות בין מצב זמני למצב קבוע, ואכן מזה למד אהרן כדבר ברור שאין נחשב להוראה מחודשת, שפר החטאת שנעשה לפי שעה ישרף, כי שונה הוא מפר חטאת קבוע שנאכל לכהנים.

ובכל זאת נלע"ד שיש להבין את כעסו של משה, יתכן לבאר שאין חילוק זה מוחלט כל כך שאפשר ללמדו מפעולת הקב"ה שהרג את בני אהרן בשמחה זו ולא בשמחת התורה, שיתכן שאין זה מחמת השוני בין שמחה קבועה לשמחה אלא שכאן כביכול התמלא הכוס, כדברי הגמרא שחטאו כאן בהוראה בפני רבם או שתויי יין או שלא קידשו ידיים ורגליים, והיות וזה גורם לכן הגיע זמנם למות אפילו בתוך השמחה.

ללמדנו שחובה עלינו בכל מצב להישמע לדעת רבותינו בלי נגיעות ובלי הרהורים ובלי פקפוקים, וזכור שהמהרהר אחר רבו כמהרהר אחר מלכות שמים, ונלמד מאהרן שהיה כהן גדול ואחיו הגדול של משה בכל זאת קיבל את דבריו של משה כאמת מושלמת בלי שום ספק.

יש לתמוה הרי כמה וכמה סיבות נאמרו על פטירת בני אהרן בפסוקים ובגמרא, ואיך משה רבינו אמר לאהרן שבניו מתו בגלל "בקרובי אקדש" שהקב"ה קבע שבחנוכה המשכן יפטרו שני גדולי עולם, עד כדי כך שמשה רבינו אמר שאפילו היה לו ספק האם מדובר עליו ועל אהרן שהם ימותו?? הרי לפי כמה סיבות הכתובות הם מתו כי נגזר על אהרן שימותו בניו בעקבות חטא העגל או כי אכלו ושתו מול ראית השכינה במתן תורה, או סיבות נוספות שמוזכרות בגמרא, והאם משה רבינו כביכול ייפה את המצב בפני אהרן?? ואולי בכדי לנחמו ובכדי שאהרן יוכל להתגבר על הכאב ולהמשיך בעבודת הקרבנות לכן אמר לו את הסיבה הזו שמתו על קידוש ה'??

ונראה לבאר על פי החתם סופר, שכתב על הכתוב בפרשה "ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם": ששני בני אהרן נדב ואביהוא כאשר ראו שעם ישראל בראותם את גילוי השכינה קיבלו זאת במזבח וביראה ונפלו על פניהם הבינו שעם ישראל הגיבו ונהגו להיפך ממה שהם נדב ואביהוא אכלו ושתו במתן תורה, לכן מיד נדב ואביהוא לקחו מחתות להמשיך את היראה ולתקן את מה שחטאו במתן תורה בקלות ראש כביכול.

וזהר ליבנו – שמיני

גמל

שהגמרא חולין סג' אומרת ששמה חסידה היות והיא עושה חסד רק עם חברותיה ולא עם שאר המנים, ולדעת הרמב"ן העופות האסורים באכילה זה בגלל אכזריותם, ולכן טוען החידושי הר"ם שהחסידה פסולה למאכל ישראל, וגמל שעושה חסד ראוי אם כן להיות כשר באכילה??

ונראה לתרץ על פי דברי הגמרא בסנהדרין ק"ה שהגמל מעוניין שיהיה לו קרניים, ולא די שאינו מקבלו אלא גם מקצרים לו את אזניו, ונראה לבאר מאמר זה בגמרא על פי הנאמר קודם ממרן שר התורה. **שהגמל** אכן נולד בטבעו עם מידה טובה של חסד עם אויביו שנותן להם הזדמנות לברוח ולהינצל.

ויתכן שכוונת הגמרא היא, שהגמל מעוניין לשנות טבעו הטוב ולהיות יותר מסוכן ושיהיה לו קרניים, ולכן הוא נענש שגם מקצרים לו את האוזניים שלא ישמע אויב שמתקרב, וככה גם הוא הגמל פחות מוגן וגם הוא פחות מוכן לתקוף, ולכן הגמל חיה טמאה כי שאיפתה פסולה ורעה נגד מידת החסד הטבועה בה מטבעה.

ללמדנו, שאם נולדנו עם מעלה טבעית כביכול חלילה לנו לאבדה ולרצות להידמות לחברה שאין לה מעלה זו ולפעמים יש לה את ההיפך השלילי מהמידה הטובה שנולדת עמה, ורעה חולה ראה ראיתי, שיש ילדים ובחורים שמטבעם הם יותר רוחניים ופחות גשמיים, ויש להם נטיה טבעית להתמסר לתפילה וללימוד תורה בהתמדה, ולהינזר מכל דבר רע, אבל החברה בהרבה מקרים במקום לעודד אותם ולהתגאות בהם, היא לועגת להם בכינוי בוז כמו צו"ל וחניוק וכו', ומנסה למשוך ולקלקל את אותם בחורים שגם הם יהיו כמוהם.

ואותם ילדים לפעמים נמשכים אחרי דעת הקהל ורוב החברה הקלילה והצוחקת בחייהם הקלילים כביכול, ואותם ילדים לעיתים מנסים להתנער ממעלתם הטובה, ולעיתים הם מנסים להידמות לחברה גם כאשר החברה לא בזה להם ואפילו מעריצה אותם, כי עדיין הם מבחינים שהם כביכול מחוץ לחברה ותענוגיהם ובליבם תאוה להיות חלק מהווי החברה ותענוגיהם, ולכן הם נלחמים בעצמם ולא רק שמנסים להוריד מעצמם את מעלתם הטבעית הם גם לעיתים מנסים להיות קיצוניים לצד השני לצד השלילי, שיהיה בולט השינוי וההיפך מטבעם והתנהגותם הקודמת.

אבל בורא עולם עושה להם כמו לגמל, שכביכול לועג להם ולניסיונם להשתנות ומחליש אותם עוד יותר, ובחורים אלו שלא שמרו על עצמם והפכים ללעג ולקלס ויוצאים קרחים מכאן ומכאן, הטובים צוחקים ובזים להם על שלא שמרו בגאווה על מעלתם הטבעית, והחברה הנגדית לועגת להם כי זוכרים להם את עברם הטוב, ולא רק שלא פתרו את בעייתם החברתית כביכול אלא גם החמירו את מצבם, שכל סוגי החברה משני הקצוות בזים להם. **ולכן** זכור נא את ההלכה הראשונה בשולחן ערוך "שוויתי ה' לנגדי תמיד – ולא יבוש מן המלעיגים עליו", ושמח במתנת חלקך וראה בה זכות ואוצר מושלם שעליך לשמור עליו והוא ישמור עליך, ובהתמדתך תגדל ותצליח למעלה למעלה, רק חזק ואמץ ושמח ותהנה ממעלותיך האמתיות תמיד!!

ויהי ביום השמיני – בני אהרן ישבו שבעה על עצמם?

לדעת על מה, אלא קיימו זאת כמצוות המלך וכפי שאמר לו משה "כי כן צויתני", וע"ז נאמר "שומר מצווה לא ידע דבר רע". **ובפשטות** הסבר הפסוק "שומר מצווה לא ידע רע" הנכתב בעניין זה, שלמרות שבסוף היה רע לאהרן ובניו, כי מתו שני בני אהרן ביום השמיני, בכל זאת "שומר מצווה לא ידע דבר רע", כי בשעת קיום מצוות אבילות הם לא הצטערו ולא הרגישו רע, אלא אדרבא הם הרגישו שהם מקיימים דבר טוב – מצוות ה', וזה סוד המדרש שהם לא סבלו מהאבילות אלא קיימו מצוות ה' בשמחה.

ואולי זה מרומז בפסוק, שרק "דבר רע לא ידעו", אבל שייד שיהיה להם רע, רק ידיעת הרע תמעט מהם, והנלווה לרע יהפך להם למצווה ולטוב.

ובעצם כאן התחדש דבר נפלא שחודש אדר את יומו האחרון יש בו "ונהפוך הוא", שכאן שבעת הימים האחרונים של אדר שימשו ההיפך מדרך העולם שמתאבלים רק אחרי שקרה המוות, ואילו כאן הפכו את היוצרות והתאבלו קודם שאירע האסון, וכמו כן משבעה ימי אבל עצובים נהפכו לשבעה ימי שמחה של מצווה שקיימו מצוות ה' "כי כן צויתני".

ובאמת כשראיתי חידוש אורו עיני כי לפתע קלטתי שאכן יש לי חוב ומשכנתא גדולה לבנק על דירתי, אבל במקום שזה יהיה חוב מעיק ומכביד גרידא, זה הפך למצוות כיבוד אב על כל שעבוד וחוב שהתחייבתי לדירה זו שקניתי על פי צוואת אבי צו"ל שרצה עבור חינוך ילדי שאעבור לשכונה טובה יותר.

וגולת הכותרת זה היהודי הצדיק ששמו ר' מקסים דדון, שנולד בפורים ולמרות שזה יום המזל הטוב ביותר לישראל בכל זאת במשך 14 שנה הוא מתייסר ביסוריים מחרידים כי כל גופו ניתוחים ואין בו כמעט עצמות אלא ברזלים במקום עצמות, וכל תזונה עבורו זה ייסורים מחרידים, אבל הצדיק ר' מקסים כשמו כן הוא הוא הפך את מצבו המחריר והנורא לכלי התעלות רוחנית שאין כדוגמתו, שמתוך ייסורי איוב הוא צועק לה' אבא אני שלך ומודה לך על כל טיפת חיים, ולא מפקפק בך חלילה, אלא מודה לך על כל מה שנתת בי, והוא מחזק אותי ואת כל שומעיו כי האדם אכן נלחם בגבורה עילאית על חייו ועל תנועותיו, והכל מתוך הודאה לבורא עולם.

מרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי צ"ל בפרק בשיר על פרק שירה, שאל מדוע על שירת הגמל כתוב "ה' ממרום ישאג וממעון קודשו יתן קולו, שאג ישאג על נווהו"?

ותירץ מרן על פי דברי הר"י מגאש ב"ב צג', שבשונה מכל החיות שתוקפים במארב או בהפתעה, הגמל כשרוצה לתקוף הוא צועק קודם לזה וזה עוזר למותקף לברוח ולא להינזק מהגמל.

ובמידה כזו נהג הקב"ה עם עמו ישראל, שהתריע להם כמה פעמים קודם עונש חורבן בית המקדש, ולא הפתיע את עם ישראל בחורבן פתאומי, כי נתן להם זמן לחזור בתשובה ולברוח מהסכנה ומהצרה.

ואכן במדרש רבה שמות ט' ט' כתוב מפורש שהקב"ה בשונה מבשר ודם שתוקף בהפתעה את אויבו, הקב"ה הודיע לפרעה על כל מכה ומכה בכדי לתת לו אפשרות לחזור בתשובה.

ולפי זה יש לתמוה מדוע אכן הגמל מאיסורי אכילה, הכי יש בו כביכול ממידת החסד והרחמנות? והרי לגבי החסידה כפי

במדרש תנחומא כתוב "ויהי" לשון צער, שבסוף הפרשה הקודמת כתוב "ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים, ופתח אוהל מועד תשבו יומם ולילה", אמר להם משה לאהרן ובניו ברמז (על דברי מפרשי המדרש), שמרו אבילות 7 ימים עוד קודם שתבוא האבילות עליכם, "ושמרתם את משמרת ה'" שכן שמר ה' אבילות על דור המבול שבעה ימים קודם המבול, וזה מסביר את הציווי לשבת פתח אוהל מועד לילה ויום שבעה ימים, למרות שבכל יום בימים אלו פרקו והקימו את המשכן מחדש, ובכל זאת היה כאן דין ישיבה שבעה ימים, שלא ילכו לביתם כהרגל אנשים, אלא יקבעו מקום לישיבה כיושבים בשבעה.

ולכן גם טען משה רבינו שאהרן ובניו לא צריכים להתאבל לאחר פטירת שני בני אהרן, למרות שרק לכהן גדול אין דיני אבילות בכל זאת בניו היו פטורים מלהתאבל ואסורים להתאבל אחר פטירת אחיהם, כי כבר ישבו שבעה קודם הפטירה, וזה היה **הויכוח בין משה ואהרן** לגבי מה ששרפו את החטאת, ולכן טען משה שעם ישראל יתאבלו ולא אהרן ובניו.

אגב יוצא כאן דבר פלאי שבני אהרן נדב ואביהוא ישבו שבעה על מותם!! **וממשיך המדרש** והיו אהרן משמרים אבילות בלי

וטהר ליבנו – שמיני

אי אפשר לתאר זאת, זה ניסיון שלא מאחל לאף אחד להתנסות בו ועוד ברצף 14 שנים, אבל ר' מקסים היקר עשה "ונהפוך הוא" אמיתי!! הוא הפך את הייסורים למצווה עצומה של "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך" כפשוטו וכמדרשו שייסורים קשים ממיתה, ובכל זאת ר' מקסים מודה לבורא עולם ומלא אהבה עזה לבורא יתברך, הוא צדיק אמיתי והוא ראוי לברך והוא מגן על הדור כולו בזכות צדקותו הרבה שיחזיק מעמד, ושהקב"ה ירפאהו ויתן לו כוח ושמחה תמיד אמון.

אכילת חגבים – המוסר העצום מכך

ועל כן ברוב עם ישראל אין מסורת על כשרותם, וזה לשבחם של ישראל שלמרות שמותר לאכול הם נמנעו מלאכול דבר שלא מברכים עליו לה', כי לא רצו לאכול בלי להגיל לה' תודה, וכמו כן לא רצו לאכול ולהנות ממין קללה שיהיה חלק מגופם.

ולכן אנחנו בני אברהם יצחק ויעקב, נזכור תמיד לא להכניס קללה אל גופנו, וזה כולל ראייה אסורה ומחשבה טמאה חלילה, כי זה חודר לחלק החשוב ביותר שבאדם – המוח והמחשבה!!

צ"ע, שהרי כתוב שחגבים וחרגול כשרים לאכילה, ובכ"ז רוב היהודים לא אוכלים אותם כי אין מסורת בהקשר לכשרותם.

וקשה למה נוצר מצב כזה משמים, הרי מאכלים זקוקים לתיקון נשמתם וגלגולם??

ואולי, היות וחרקים אלו הם בדרך כלל ממין קללה, וכמובא **במשנה** בבריכות מחלוקת אם מברכים עליהם כלל, כי הם ממין קללה, לכן עם ישראל נמנעו לאכול מהם.

אל תשקצו את נפשיכם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם

"ועשית ככל אשר יורד" אפילו אומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין, אזי גם אם יהיו לך טענות כרימון אפילו 150 טענות הכי הגיוניות נגד החלטת רבך שידוע לך שהוא מומחה לך שצדיק גמור הוא קודם הוראה תמוהה זו שהורה לך.

וכפי שרש"י דברים יח' כב' כתב על אליהו הנביא ועוד גדולים שהתירו דברים נגד התורה בהוראת שעה, כי הוא מוחזק לך ומומחה הוא לך אמת שהוא צדיק גמור ומדקדק וכו', אזי כן כלפי גדולי ישראל עליך לסמוך על גדולי ישראל המוחזקים בצדקותם ובהתמדתם בתורה ובעבודת ה', ולשמוע בקולם למרות שיש נגדם 150 טענות הכי קשות והכי צודקות כביכול.

וידידי הרב שלומי מאמו שליט"א הוסיף לי, שאומרים **בפיטום הקטורת** "אילו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחו", ומייד כתוב ולמה אין מערבין בו דבש??

ולכאורה תמוה מה השאלה, ולמה!! הרי קודם נאמר סיבה שאין אדם יכול לעמוד לפניו מפני ריחה!!!

אלא התשובה היא לחדד לנו, שלא הסיבה ההגיונית והשכלית היא העיקר, אלא **עיקר הסיבה היא מפני שהתורה אסרה** ככתוב **"כי כל שאור לא תקטירו ממנו אשה לה"**, וישר כח כוח עצום לרב שלומי היקר על הוספה חשובה זו.

ללמדנו שטובל ושרץ בידו, זה כל מי שלא מאמין בתורה או אפילו אינו מאמין בדברי חכמים בתמימות ובלב שלם, שאז אינו נטהר בקדושת התורה והתפילות רח"ל.

והנה שרץ, ויקצוף

וקודם בד"ה "את שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרץ ויקצף" עניתי על קושיה זו, אך עדיין יש מקום לגערת משה בשני בני אהרן הנותרים קודם שנודע לו ששכת, ובפרט שיתכן שהגערה היא למנוע מהם עונש מיתה על שהורו נגד רבם, ולטובתם הייתה הגערה, א"כ מדוע נענש משה על כעסו?

ויתכן שכאן היה טענה על משה שהוא עצמו דרש או לפחות גרס בדבריו מאהרן להתעלות מעל הטבע ולשתוק בעת צערו הגדול על פטירת בניו כפי שכתוב במדרשים, ואהרן שתק באמת שאפילו בשרירי פניו לא ראו סימן של צער – רמב"ן, כך על משה הייתה דרישה עכשיו דווקא במצב הזה לנהוג שונה מדרך הטבע, ולהתעמק עוד יותר, או לשאול את אהרן באיפוק מה פשר סיבת שריפת החטאת.

ותוך עיון בסוגיית שמואל ועלי, הנה מצאנו שם עוד הלכה שלא הייתה ידועה לעלי ולכל עם ישראל, שהרי תפילה 18 בלחש, לא ידעה עלי, ולכן חשבה לשיכורה, וחנה חידשה את ההלכה לדורות, וכאמו כן שמואל חידש את ההלכה ששחיטה כשירה בזר, ולפני זה לא ידעו הלכה זו.

וכמו שחנה שחידשה לא מגיע לה עונש אלא שכר, כך גם שמואל, אומנם היא לא הורתה כן ברבים אלא נהגה בעצמה כשעלי ראה אותה, אבל מבני אהרן נלמד שגם עשיית מעשה בלי דיבור נחשב כהוראה, אבל בני אהרן עשו זאת בפני עם ישראל ולכן מעשיהם משמש כהוראה, ויתכן שמואל שחידש הלכה חדשה לא מגיע לו עונש על שהורה הלכה בפני רבו, כי רבו לא ידע הלכה זו, וגם אין זה ביזיון בכבוד הרב, כי זה לא באשמת הרב אלא זה חידוש מיוחד שהתחדש לשמואל, ואולי לזה התכוונה חנה בהתחננה לעלי שלא יקפיד על שמואל, באומרה "אל הנער הזה התפללתי", שכשם שהיא חידשה כך התחדש לשמואל הלכה, ויל"ע.

הסיפור המיוחד של המדרש על השיכור – ומה המסר?

בני אדם, ואולי כי שכל הישר משמש במקום התראה, כך אפשר שיהיה עונש גם בלי התראה, ומביא שם המדרש שהשכרות

המדרש בפרשה מאריך מאוד בגנות השכרות, ואחד הטענות שאם לקרבנות על המזבח יש מידה ליין לפי גודל הבהמה כ"ש

וזהר ליבנו – שמיני

דואג לאבינו בהשגחה מיוחדת מי אנחנו שנתנגד לכך, והחליטו לספק יין לאביהם כפי רצוננו.

ואכן הבנים צדקו שהייתה כאן השגחה עליונה שאביהם ימשיך לקבל יין ולהיות שיכור,

אבל הם טעו במסר, הם חשבו שזה השגחה מיוחדת בחסדי שמים ורחמי ה' על אביהם, אבל הם טעו, כי המסר הוא שהם יטעו ולא רק שאביהם אבד רכושם בגלל ההתמכרות, בניו גם יוטעו ויתרוששו בגלל ההתמכרות אביהם, וההשגחה הייתה לא מתוך חסדי ורחמי ה', אלא חלק מגזירה רעה רח"ל.

ועלינו לזכור, שאסור לנו להסתנוור ממראות קסם ושוא, אלא ללכת עם האמת כפי שמורה השכל הישר ודעת רבותינו, ובעת בלבול נתייעץ עמם לבל נתמכר לטעות חמורה שתגרור אותנו לבאר שחת רח"ל.

מה מיוחד עוד ביום השמיני שלא נכתב בספרים (כפי הידוע לי)

ואם דברי נכונים, אולי זה כנגד 10 הדברות, ואולי אפשר להרחיב עוד, שפטירת שני בני אהרן ביום השמיני למילואים יום בו הושלם הפעם העשירית של תפיסת הלוחות בידיים, וזה מבטא כביכול את הנפילה של עם ישראל בשני דברות הראשונות אנכי ולא יהיה לך, בכך שחטאו בחטא העגל, (ואולי כי המהרהר אחר רבו כמהרהר אחר מלכות שמים ויש דעה בגמ' סנהדרין נ"ב א' שנדב ואביהוא אמרו מתי ימותו הזקנים הללו וננהיג את הדור במקומם, והארכתי קודם, שכאן תיקנו חטא זה).

ועם ישראל שחטאו בעגל, היה זה מתוך שחיכו למשה רבינו, וגם כאן הייתה המתנה של כל עם ישראל לאש קודש שעדיין לא הגיעה, וכאן כביכול תיקנו את חטא העגל, כי במותם עשו קידוש ה' עצום, שכל העם הבינו שהקב"ה בחר באהרן בלבד, כי המקטיר אש זרה מת וע"י לעיל.

ויהי ביום השמיני

חשקו להתעלות בקדושה עצומה שחושק להיות כהן גדול במקום אהרן אחיו הגדול, ועליו היה להבין לסמוך על ה' שנותן לו את התפקיד למרות מידת הענווה שהקב"ה נתן לו כעבודת חייו כפי שכתבתי בפרשת וארא באריכות.

שהתפקיד זה לא לגאווה אלא להתעלות רוחנית למשה עצמו, והראיה שלמרות ענוותו הרבה השתוקק משה לתפקיד הכהונה הגדולה, וזאת למרות שמשך שבוע שלם גם היה עסוק להכשיר את אהרן ובניו לכהונה.

ב. שהתפקיד של הנהגת עם ישראל שמה שירב לה בתחילה אינה מלכות, אלא עול ועבודות והקרבה שעליו למות במדבר ולא להיכנס לארץ ישראל, כרועה שדואג לעדרו, כאב מסור לבניו, שלא משאירים מאחור, ולא מתייאש מהם, אלא דואג לאחריתם ובגללו הם זוכים לקום לתחייה ולהגיע לגאולה השלימה.

לגבי איסור מאכלות אסורים כתוב לשון קדושה

כי מתוך אכילה בחבורה גדולה בפרט ישראלים שאינם רגילים באכילת קדשים יתכן שיגיעו לידי קלות ראש חלילה, אלא אדרבא דווקא בקורבן שלמים ניתן הזדמנות לכל יהודי להתקדש שישווה אכילתו לאכילת מזבח, שבאכילת מזבח אין בו תאוה אלא כולו לשם שמים, לריח ניחוח אישה לה'.

איך משה רבינו התנצל בפני אהרן ובניו על שכעס עליהם

טועה, כפי שטען קרח, וכפי שהבאתי סברה כזו בפרשת צו מספר מפי השמועה, (ולא מצאנו שמהם התנצל בריבים במקומות אחרים שכעס, כגון במלחמת מדין).

אבל יתכן שכאן משה לימד יסודות התורה לעם ישראל!! מידות טובות!! שבני אהרן ידעו שמהם טעה, ושתקו!! וזה לא היה קל כי אביהם אהרן התבזה בגערה, ובכל זאת שתקו!! ויתכן שמהם גם פרסם שכרם שהתייחד הדיבור עליהם, וזאת מלבד שמהם לימד להודות על האמת.

הקרב בין שור הבר ללוייתן לעתיד לבא, מתי ולמה, ומה זה קשור לפרשת שמיני?

דף ע"ה אמר רבה א"ר יוחנן עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים משרשו של לוייתן, והשאר מחלקים אותו ועושים בו

גורמת התמכרות שאדם מוכר את נכסיו, ומביא המדרש מעשה בשיכור שמכר את נכסיו להתמכרותו לין, ולכן החליטו בניו להטילו בבית קברות וכשיתעורר משכרותו אולי יבהל ויחליט להפסיק לשתות יין, אבל לאחר שזרקו אותו בבית קברות, צבא המלך שבא לעשות סדר בעיר החליטו להניח את חביות היין שלהם בבית קברות מקום יחסית מבודד ושמור, והשיכור התעורר ומולו כמוית של יין, והוא חגג על זה והשתכר שוב ושוב, ובניו כשהגיעו אחרי כמה ימים לבדוק מה עם אביהם, ראו אותו שיכור כלוט ומסביבו חביות יין!! אמרו הבנים לעצמם אם ה'

בגמרא בשבת פז' תנא: אותו יום נטל 10 עטרות, ראשון למעשה בראשית, ראשון לנשיאים, ראשון לכהונה, ראשון לעבודה, ראשון לירידת האש, ראשון לאכילת קדשים, ראשון לשכון שכינה, ראשון לברך את ישראל, ראשון לאיסור הבמות, ראשון לחדשים.

וחשבת להוסיף שאולי יום השמיני למילואים, היה זה הפעם העשירי שנגעו בידיים בלוחות הברית, והנה הפירוט, קבלת לוחות ראשונות וקבלת לוחות שניות, וכל 7 ימי המילואים היה משה מפרק ובונה וכדברי רש"י במדבר ז' א'.

ובפשטות בכל הימים הללו כשם שטרח לפרק הכל ממש כך דאג לתקן את כל הכלים, ובפשטות זה כולל שהכין את הארון בכך שהיה מכניס את הלוחות לארון שבכך הכשירם להיות כלי קדוש ככתוב במוסף רש"י בפרשת פקודי פרק מ'.

במדרש רבה יא' כתוב שלמרות שהקב"ה שכנע בכל מיני דרכים את משה במשך 7 ימים שיקבל את הנהגת עם ישראל בסוף משה אמר "שלח נא ביד תשלח", לכן הקב"ה מדד לו כן.

לדעה אחת בשבעת ימי המילואים שמהם חשב שהוא יהיה כהן גדול, וביום השמיני התאכזב שאהרן אחיו קיבל תפקיד זה, **ולדעה שניה** ב' ימי אדר קודם פטירתו משה התפלל להיכנס לארץ ובסוף התאכזב שלא נכנס לארץ ישראל.

וכלל ידוע שאלו ואלו דברי אלוקים חיים, ובפרט כשאפשר לקיים דברי שניהם, ואכן נראה ש2 הדברים אכן קרו, ואם כן קשה לכאורה שמדוע משה רבינו שכל כוונתו בסירובו להנהיג את עם ישראל מתוך ענווה ומתוך אי רצונו שיפגע כבודו של אהרן אחיו הגדול, מדוע עליו להיענש וללקות פעמיים?

ואולי אין כאן לקה פעמים, ואולי אפילו לא לקה גם לא פעם אחת, אלא כאן ביום השמיני למילואים הוכיח לו ה' א. שהנה

קרבן שלמים הינו הקורבן היחיד שמכונה בתרגום אונקלוס בפרשת ויקרא "קודש", והנה במעלת השלמים כתוב שיש בו אכילה לכולם, ומביא שלום לעולם, ויתכן להוסיף עוד שדווקא בגלל שיש בו הרבה אוכלים, יש בו מקום להתחזק ולהתקדש לאכול לשם שמים, ולא לזלזל בכוונת האכילה בקדושה לשם שמים ותודה לה'.

כתוב במדרש רבה יג' א', מיד כשאהרן הסביר למשה מדוע שרפו את הפר, וישמע משה וייטב בעיניו, הוציא כרוז לכל המחנה, ואמר: אני טעיתי בהלכה ואהרן אחי בא ולמדני, אלעזר ידע את ההלכה ושתק, איתמר ידע את ההלכה ושתק. זכו ונתייחד הדיבור עליהם ועל אביהם ועל אחי אביהם בחייהם.

וזה פלא עצום שמהם רבינו טורח עד כדי כך לפרסם את טעותו בריבים!! הרי יש בזה גם סכנה שיגידו שבעוד דברים משה רבנו

במד"ש שיובא לקמן כתוב שלעתיד לבוא הקב"ה עורך קרב בין שור הבר ללוייתן, ובסוף שניהם נהרגים, והנה בגמרא בנא בתרא

וזהר לבנו – שמיני

ולפי ההסבר שזה אכן כפשוטו, לא מובן וכי צדיק שכל חייו התנזר מהצגות וסרטים של גויים, בגלל ביטול תורה וליצנות האיד כביכול הפרס שיקבל זה ההצגה הטובה ביותר בעולם!! וגם מה העניין של אכילת הבשר של שור הבר והלויתן? וגם מה העניין שהסוחרים דווקא של ירושלים זוכים לקבל את שאר הבשר?

ונראה שה' רוצה להביא לצדיקים כביכול את שיא התאוה שיש, הן תאוות האכילה והן שיא תאוות ביטול תורה, ומראה לצדיקים זאת, והקב"ה ממתיק לשאלה שלהם, וכי זה מותר באכילה? הרי זה אסור!! שהם יודעים שזה שיא השיאים של התאוה ובכל זאת הם מתגברים וטוענים שזה אסור באכילה.

וכביכול הם בוחנים את המראה של הקרב העצום, לא לראות אקשן עולמי כביכול, אלא ללמוד תורה מזה, ולכן במקום לאכול מיד לפחות את הלויתן שאינו חייב שחיטה, הם מתאפקים וקודם הם שואלים וכי מותר לאכול מהבהמה שנדרסה, הרי אין כאן שחיטה?

ויתכן שאומר להם הקב"ה "תורה חדשה מאיתי תצא", כי כאן הוראת שעה שזה כשר לאכילה, ובעצם אומר להם הקב"ה דעו לכם שכל המטרה של ההגבלה במאכלים שהיה לכם לשמור בעולם הזה שהיה, להקפיד על כשרות המאכלים שיש המותרים באכילה ויש האסורים, וגם המותרים יש בחלקם חובה לשחוט קודם, האיסור היה בכדי שתתאפקו ותגבילו את עצמכם בתאוות, שיהיה לכם מעצורים, וכדברי **המדרש** ובדברי **התנחומא** יותר בחדות, שתכלית המצוות לצרף בהם בני אדם.

וגם האיסור לבטל תורה בשביל צידת חיות והצגות ובזמנו סרטים וכדו', ולא להתפעל מנפלאות הבורא או מחוכמת בני אדם כביכול, זה בכדי שתהיו מאופקים ועצורים מתענוגי בני אדם בפרט התענוגות המיותרות שאין חובה לאדם בהם, ולכאורה שני העניינים כרוכים יחד, כי לא נראה שיש צדיקים שרק יראו את הקרב ולא יזכו לאכול מהבשר, ויהיו צדיקים שרק יאכלו ולא יראו את הקרב, אלא ששורש אחד לשניהם, שמי שהתאפק ונזהר מאוד ממאכלות אסורות הוא גם אדם שנוהר מאוד מביטול תורה והנאות אסורות.

ויתכן שבקרב המיוחד של שור הבר והלויתן שזה שיא השיאים, וכן המעמד המיוחד במינו של בשר שור הבר והלויתן הזכר והנקבה שהומלח לצדיקים וכן יין המשומר לצדיקים, שזה שלימות המאכלים ושלימות השתיה והקרב האימנטי זה שלימות הריגושים, באים בכדי לזכך את הצדיקים מהעולם הגשמי, שברגע שיקבלו זאת, את שיא העולם הזה, בזה הם יתנתקו מהעולם הזה ותאוותיו לגמרי. ואז הצדיקים מתעלים להיות ברוחניות מושלמת ומנותקים מהגשמיות, שוב ראיתי כדומה לדברי **ברבנו בחיי בראשית א' כא'** שכתב: **ואולי הסעודה הזאת המעותדת לצדיקים תהיה בסוף הזמן שנוהג בו ענין פעולות גופניות במאכל ובמשתה, ואחריה יתבטל מהם הנהוג ההוא, ויהיו יושבים ועטרותיהן בראשיהן ומתעדנים מזיו השכינה (וגם מובא כן בשם הרשב"א).**

וברמ"ע פאנו כתב שזה יהיה כמו אצל אליהו הנביא שכתוב שמכוח האכילה לא אכל ולא שתה 40 יום ולילה, כך האכילה המיוחדת הזו תגרום שלא יצטרכו יותר לאכול ולשתות לנצח.

כי בעצם כדברי **רש"י בזכריה י"ז ז'** על הפסוק "והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור", שמדובר על **ימות המשיח שיהיו 1000 שנים** כיומו של הקב"ה, שהוא היום ידוע להכנת ישעו של הקב"ה, "לא יום ולא לילה" - לא אור נוגה באור של עולם הבא **שנא' (ישעיה ל) ואור החמה יהיה שבעתים כאור וגו'**, ולא לילה ולא עת צרה כצרת שיעבוד גליות, "והיה לעת ערב" - **קודם שיגמרו אלף שנה יהיה אור הנוגה וכל הטוב האמור על ישראל.**

ובעצם בכל האלף שנות משיח יחול תהליך בו נתנתק מהגשמיות ותגבר ותגדל הרוחניות עד שנהיה בלי גשמיות כלל, שזו השלימות שתתקיים בעולם הבא בלי גוף כלל.

ואכן לא מיד יהיו ניסים מעל הטבע ממש, שהרי מובטח לנו בסוף הקינות ובברכת נחם **"כי אתה ה' באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה"**, כאמור: **"ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה"**.

סחורה בשוקי ירושלים, ובמדרשים מובא גם שהסעודה תהיה מבשר השור ולא רק מהלויתן, ולקמן אכתוב הסבר נוסף על לשון הגמרא.

ויש מחלוקת בין גדולי המפרשים האם הכוונה כפשוטו כך דעת **הרשב"א ורבינו בחיי בראשית א' כא'** ורבי יצחק קארו, כדעת **הראב"ד בהלכות תשובה ח' ד'**, ואילו **הרמב"ם** ועוד ראשונים והמהר"ל שזה לא כפשוטו קרב גשמי בין בעלי חיים, אלא מרמז לעניין רוחניים, וכתב **החפץ חיים בשם עולם שמירת שבת ד' בהגהה**, שלכל הדעות כלפי אור הגנוז שגנוז לצדיקים לעתיד לבוא, זה כן כפשוטו.

וצריך לזכור מה שכתוב בנביא **ישעיהו סד' ג'** על העולם הבא שהוא באלף השביעי **"ומעולם לא שמעו לא האזינו עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו"**, וכפי שכתב **רש"י** רבותינו אמרו כל הנביאים כולם לא נתנבאו אלא לימות המשיח, אבל לעולם הבא עין לא ראתה וגו' משמעו עין שום נביא לא ראתה את אשר יעשה הקב"ה למחכה לו זולתי עיניך אתה אלקים:

והנה במדרש ויקרא רבה יג' ג' מסביר מדוע מזהיר משה את עם ישראל לא לאכול מאכלות אסורות, כי כל המצוות הם לצרף ולתקן בהן את הבריות.

שכל מי שלא ראה קרקס והצגות ותחרויות של קרבות וצידי של אומות העולם בעוה"ז כי זה מושב ליצים וביטול תורה, זוכה לראות את תחרות הקרב העוצמתי ביותר מכולם שיתקיים לעתיד לבוא.

שיראה את הקרב בין שור הבר/בהמות והלויתן כיצד הם נלחמים ונהרגים, בהמות נותץ ללויתן בקרניו וקורעו, ולויתן נותץ לבהמות בסנפיריו ונוחרו, ובכדי להבין את העוצמה הגמרא מביאה שם אמר רבי יוחנן בשעה שלויתן רעב מוציא הבל מפיו מרתח כל מימות שבמצולה, ואלמלא מכניס ראשו לגן עדן אין כל בריה יכולה לעמוד בריחו, ובשעה שצמא עושה תלמים תלמים בים, ואמר רב אחא בר יעקב אין תהום חוזר לאיתנו עד שבעים שנה, ובתנחומא בפרשתנו כתוב עושה סעודה לצדיקים **מן הבהמה ולויתן** ואין שם שחיטה תדע לך לוייתן בריה משונה היא, **והמלאכים מפחדים ממנו**, והם זורקים עליו כמה רמחים של ברזל וכתבן הוא לו.

וחכמים / ויש גרסה שהצדיקים לעתיד לבוא ישאלו את הקב"ה כשמציג להם לאכול את הבשר, וכי זו שחיטה כשירה היא? הרי הבהמה לא נשחטה רק ננחרה שהסנפירין קורעים את הבהמה מהאף וחודרים וקורעים עד המוח? **ואמר רבי אבין בר כהנא** שהקב"ה עונה: **"תורה חדשה מאיתי תצא"**, חידוש תורה מאתי תצא, דהיינו **הוראת שעה ע"פ מפרשי המדרש.**

וממשיך המדרש אמר רבי ברכיה בשם רבי יצחק סעודה עתיד הקב"ה לעשות לעבדיו הצדיקים לעתיד לבא, וכל מי שלא אכל נבלות בעולם הזה זוכה לראותו לעוה"ב, ככתוב (ויקרא ז) **"וחלב נבלה וחלב טריפה יעשה לכל מלאכה ואכול לא תאכלוהו"** בשביל שתאכלו ממנו לעתיד לבוא, ומסיים המדרש שלפיקך משה מזהיר לישראל ואומר להם **"זאת החיה אשר תאכלו"**.

ואכן מתוך השאלה של הצדיקים האם השחיטה כשירה, משמע שזה כפשוטו ולא משל לעולם ועניין רוחני, כמו כן מהגמרא שם ב"ב שהביאה קודם את מאמר רבי יוחנן שדרש עתיד ה' להביא אבנים טובות ומרגליות שהם 30 על 30 וחוקק בהן 10 על 20 ומעמידן בשערי ירושלים, הרי זה כפשוטו וכפי שיוכח כבר, וא"כ יתכן שגם המשך הגמרא על העתיד לבוא זה כפשוטו ויל"ע.

שהנה הגמרא מספרת שלגלג עליו תלמיד שיהלום בגודל ביצת יונה קטנה לא בנמצא וכי ימצא בגודל ענקי שכזה? לימים הפליגה ספינתו בים ראה מלאכי השרת שישבו וניסרו אבנים טובות ומרגליות שהם ל' על ל' וחוקק בהן 10 ברום 20, שאל אותם למה אלו? אמרו לו שעתיד ה' להעמידן בשערי ירושלים.

בא התלמיד לפני רבי יוחנן ואמר דרוש רבי! לך נאה לדרוש, כאשר אמרת כן ראיתי! אמר לו רבי יוחנן ריקא אלמלא (לא) ראית לא האמנתי? מלגלג על דברי חכמים אתה!! נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות, (ועל התלמיד הטענה שהיה עליו לבקש סליחה ותיקון ולא לתת ציון לרבי יוחנן).

ומשמע שאכן זה כפשוטו שלכן תמה התלמיד שהרי אין במציאות גודל כזה, ואכן נוכח שיש במציאות יהלומים ענקיים כאלו, שוב ראיתי **שהר"ש משנץ** הוכיח כן.

וזהר לבנו – שמיני

לא כשר, והצדיקים שהתאפקו לא להנות מביטול תורה של הצגות וכדו', זכו לאכול מבשר שור הבר והלוויתן בכדי להתנתק לגמרי מהעולם הגשמי, כך תינתן הזדמנות לסוחרים דהיינו לשאר יהודים שזכו לחיות בירושלים בימות המשיח, רק שפגמו באכילה אסורה, שגם הם יזכו לאכול ולהתנתק מהגשמיות על ידי מסחר, שכביכול משלמים במצוות אחרות שקיימו הקפידו שיהיה תמורת מה שפגמו באכילה אסורה, אבל אכילתם אינה מושלמת כאכילת הצדיקים המושלמים שאכלו קודם.

והעיר הגאון **רבי פנחס פרידמן שליט"א** איך יתכן שהסוחרים יקבלו לאכול בשר האסור, **ועניתי לו אגב** שכשם שהקב"ה התיר באכילה לצדיקים מטעם תורה חדשה מאיתי תצא - הוראת שעה, לכאורה כך ההיתר כלפי הסוחרים, ואולי הלוויתן שאינו זקוק לשחיטה הוא ניתן לסוחרים כלשון הגמרא שלא הזכירה את בשר שור הבר רק את בשר הלוויתן

וכפי דברי הגמרא שם אמר רבה א"ר יוחנן עתיד הקב"ה לעשות **סוכה לצדיקים מעורו של לויתן**, זכה עושין לו סוכה, לא זכה עושין לו צלצל, לא זכה עושין לו ענק, לא זכה עושין לו קמיע, שכולם יזכו אבל פחות מהקודמים הכל לפי דרגתם.

ואולי יתכן שהרעיון של חופת לויתן הוא להזכיר מעלת הצדיקים, שהשתמשו בגשמיות בעולם הזה רק כאמצעי לאפשר להם לעבוד את ה' מתוך ישוב הדעת, כמו שסוכה לצל לאינה הנאה ומטרה בפני עצמה, אלא משמש כאמצעי לנחות השימוש תחתיו.

וכל מי שלא נהנה מהעולם הזה במטרה להנאה זוכה להתקשט בחופה גדולה מעור הלוויתן, שמבטח ומזכיר עבודתו העצומה לשעבד הגשמיות לעבודת ה', ואילו אלו שפחות שיעבדו את הנאות העולם הזה לעבודת ה' יקבלו צלצל או ענק קמיע, לזכר הקצת של התענוגות העולם שכן שעבד לעבודת ה'.

ולפי זה יתכן שמה שאומרים 3 פעמים **"קדוש"** בקדושה, זה כנגד כנגד 3 קדושות הקיימות בגאולה, קדושה ראשונה בעת הגאולה כשמישיח בן דוד עם אליהו שמחזירים בתשובה את עם ישראל, ויתכן שזה מוזכר בברכה ראשונה – מגן אברהם.

וקדושה שניה בעת תחיית המתים שיהיה 2000 או 206 שנים לאחר ביאת המשיח ע"פ **הרמב"ן ורבינו בחיי**, כי אז עם ישראל שנגאלו יתקדשו ויתנתקו מהגשמיות ויתעלו בקדושה שיוכלו להתחבר עם המתים שהיו בעולם האמת בגן עדן בקדושה רוחנית. ועל זה נתקן ברכה שניה של מחיה המתים.

וקדושה שלישית היא כנגד עולם הבא, האלף ה-7 שכולם יהיו קדושים בכל יום בלי גשמיות כלל, כפי שאומרים **"וקדושים בכל יום יהללך סלה"**, ועי' **רש"י ישעיהו** בשם מדרש אגדה **שמעשה מרכבה הוא, וברד"ק** - כנגד 3 עולמות, עולם העליון והוא עולם המלאכים והנשמות, ועולם התיכון והוא עולם הגלגלים והכוכבים, ועולם השפל והוא זה העולם, **ובמלבי"ם** - כנגד עבר הווה ועתיד.

עכ"פ ההסבר שכתבתי זה מתאים לסדר התפילה שתיקנו אנשי כנסת הגדולה, דהיינו לסדר 3 ברכות הראשונות, ולפי זה הבקשות בהמשך הבקשה לדעת ולסליחה ולגאולה ולרפואה ולברכה בגשמיות וכו' זה בכדי שנצליח להגיע לשוב הדעת הנזקק לעבודת ה' ויקל לנו להתקדש, שנזכה אנו וצאצאנו לזכות לגאולה ולחיי העולם הבא.

ולפי זה מתורץ הסתירה לכאורה שמצד א' כתוב **במדרש רבה ויקרא ט"ז** כל הקרבנות בטלים וקרבת תודה אינו בטל לעולם, ומצד שני כתוב **בגמרא שבת י"ב** וכתב על פנקסו, אני ישמעאל בן אלישע קריתי והטיתי נר בשבת, **לכשיבנה בית המקדש אביא חטאת שמנה**, והרי כל הקרבנות בטלים חוץ מתודה? וגם בתפילות מתפללים שנזכה להקריב קורבנות חובותינו תמידים כסדרן ומוספים כהלכתם, ואומנם יש לחלק בין קורבנות יחיד לקורבנות ציבור, שרק קורבנות יחיד יתבטלו מלבד תודה, ואילו של ציבור לא יתבטלו, אך זה אינו עונה על דברי רבי ישמעאל?

ואולי באלף שנות המשיח כאמור יהיו שלבים בעליה ברוחניות ובהתחלה יהיו קורבנות חטאת לתקן עבירות שהתחייב עליהם בעולם הישן כדוגמת מה שכתב רבי ישמעאל, אבל כאשר יתקדמו השנים בימות המשיח כבר יתקנו כל החטאים שעברו

ולכאורה קשה שהרי כתוב **בפסיקתא רבתי** (איש שלום) פיסקא לוי - קומי אורי, **ובילקוט שמעוני**, ישעיה ס"ה סימן תצט: "שנו רבותינו בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם, ואם אין אתם מאמינים ראו באורי שזרח עליכם. ואם בית המקדש השלישי מיד הוא מאש אז מדוע המשיח שעומד על מבנה מאש ואינו נשרף עדיין צריך להוכיח שהוא המשיח ואינו אדם רגיל?

ותלמיד מת"ת תורת אמת ב"ב, הציע, שאולי בית המקדש רק ירד באש אבל הוא בנוי מאבן, כפי שבית המקדש שנשרף היה מאבן רק נשרף באש, אבל לפי זה שרואים בית המקדש שיורד באש בנוי מהשמים זה הוכחה עצומה שהגיע זמן הגאולה, ואין צורך למשיח שיוכיח מהאור שזרח שהגיע זמן הגאולה.

כמו כן כתב הרבינו בחיי בפרשת וילך "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב", סמך הכתוב פרשה זו לפרשה הקודמת המדברת בהבטחת הגאולה, (כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו): כי זמן תחיית המתים עתיד להתקיים 206 שנה אחרי ביאת המשיח כמניין "רא"ה חיים וטוב", וכפי שאמר שלמה (שיר השירים ח, יב) "האלף לך שלמה ומאתים לנוטרים את פרי"ו" אלף זה ימות המשיח שהוא מזרע שלמה, "ומאתים", ו' שנים על מאתים, שזמן תחית המתים 206 אחרי ביאת שלמה, כי יקומו לתחייה אלו שנצרו פרי"ו שציפו לגאולה ונפטרו קודם הגאולה, ובעצם כך כתב הרמב"ן שיר השירים, כתבי הרמב"ן תקט"ו רק שלדעת הרמב"ן תחיית המתים זה אחרי 200 שנה ולא אחרי 206.

ולכאורה מדוע תחיית המתים לא יהיה תכף לביאת המשיח? למה רק לאחר 200 שנה מבא המשיח רק אז מתקיים תחיית המתים?

אלא יתכן שבתחילת בא המשיח עדיין בני האדם גשמיים, כי היו גשמיים עד רגע בא המשיח, ולכן כנראה בית המקדש השלישי תחילה נבנה בבנייה רגילה, ולכן גם אדם רגיל מסוגל לעמוד על גג בית המקדש, ולכן הוא מביא ראיה "ראו לאורי שזרח עליכם", ורק בהמשך ובתוך אלף שנות המשיח אז בית המקדש יתחלף כביכול לבית המקדש מאש, ואולי רק אז יתקיים שחומות ירושלים יהיו מיהלומים ענקיים בגודלם.

כמו כן לא מתאים מיד עם ביאת המשיח שכבר יהיה תחיית המתים, כי יהיה פער רוחני עצום בין המתים שהיו רוחניים בעולם האמת נשמות בלי גוף, לעומת בני האדם שהיו חיים בגשמיות שזכו בגופם להגיע לימות המשיח, ורק אחרי 2000 שנה של ימות המשיח שבני האדם החיים התעלו ברוחניות והתנתקו יחסית מהגשמיות, רק אז הם מסוגלים לחיות יחד עם הקמים בתחיית המתים.

שוב ראיתי בערוך לנר בסוגיה סוכה מא' שכתב כדברי שתחילה יבנה הבית השלישי בידי אדם ורק אחרי יתקיים "מקדש ה' כונוני ידיד" שיתעלה ברוחניות כנשמה בתוך הגוף, ולפי דבריו התחדש לי בתפילת מוסף, שאומרים "בנה ביתך כבתחילה, וכוונן מקדשך על מכונו", דהיינו שיש 2 שלבים קודם בניה רגילה מאבן כבתחילה, ואחר כך "וכוונן מקדשך על מכונו" להופכו כמו מאש למקדש רוחני.

ואכן כדברי רש"י שרוב הנפלאות שמוספר בתנ"ך על העתיד לבוא שיהיה מעל הטבע זה יתקיים בעיקר בסוף אלף שנות המשיח, כפי שכתב "והיה לעת ערב" - קודם שיגמרו אלף שנה יהיה אור הנוגה וכל הטוב האמור על ישראל.

ואם כן בפשטות הקרב בין שור הבר ללוויתן והמחול שיהיה לצדיקים לעתיד לבוא, זה יתקיים קרוב לסיום האלף שנות משיח, שלפנות ערב יהיה אור, שהקרב יסמן התנתקות סופית מהגשמיות, שבכך נזכה להיות רוחניים יותר וקרובים יותר לאור ורחוקים מחושך הגשמיות.

ואכן באלף ה-7 בית המקדש השלישי לא יחרב חלילה, אלא הכל יתפך להיות רוחני בלי גשמיות, בני האדם יהיו כדוגמת אליהו שעלה באש ובסוסי אש לשמים, כך הגשמיות תתבטל לגמרי ויהיה רק עולם רוחני.

ולפי זה מובן עניין ששאר הבשר ינתן לסוחרים שבירושלים, שהכוונה שכמו שהצדיקים הגמורים שלא פגמו בחייהם באוכל

וזהר לבנו – שמיני

ואם כן, יתכן זכו מיד ירד בית המקדש מוכן משמים באש וכדברי רש"י ותוספות בנדרים שם, ואם לא זכו אזי יבנה על ידי מעשה ידי אדם, ורק לאחר מכן ישודרג כביכול למקדש מאש שיתלבש עליו וכדברי הערוך לנר.

וכשהתעוררתי בבוקר חול המועד נתן ה' מחשבה בלבי שאם נכונים דברנו אלו, אם כן יתכן שהמחלוקת הראשונה שהבאנו, שאם זכו ישראל ותכף ירד בית המקדש מאש מתוכן משמים, ומשיח בן יוסף לא ימות, ומשיח בן דוד ירד משמים, אזי המלחמה בין שור הבר והלווייתן והסעודה תהיה רוחנית ולא גשמית, ואם לא זכו אזי יבנו בית מקדש מאבן מעשי ידי אדם, ומשיח בן יוסף ימות בקרב, ומשיח בן דוד יגיע כעני רוכב על חמור, והקרב בין שור הבר והלווייתן והסעודה יהיה גשמי.

ולפי זה מובן מדוע רבי יוחנן נתן עינו בתלמיד שפקפק בדבריו ששערי ירושלים יהיו מאבנים טובות ענקיות, ודווקא לאחר שהתלמיד ראה מלאכים שאכן כך יהיה, הקפיד עליו רבי יוחנן, כי אדרבא מאחר שיש השגות רוחניות גבוהות אדרבא צריך להאמין עוד יותר שהקב"ה הוא כל יכול וביכולתו בדרך הטבע לעשות כל דבר כרצונו, ככתוב **"היפלא מה דבר"**, ולכן התלמיד שראה מלאכים רוחניים היה עליו להתבייש שלא האמין לדברי רבו שה' יעשה שערים מיהלומים ענקיים, כי לא יפלא מה דבר גם בדרך הטבע, כמו שאמר רב חייא לבתו מי שאמר לשמן שידלק יאמר לחומץ שידלק.

ומה שכתוב **בנביא ישעיהו נט ובגמרא בבא בתרא טז** ששאר העור ה' פורס על חומות ירושלים ומאיר וזורח לכל העולם ועל כתוב ונהרו אליו כל הגויים, יתכן שאכן הגויים לא יקבלו אפילו קמיע, ואולי אז ההבדל הזה ימשך גם בעולם הבא, ופלא שהחופה היא לקראת סוף האלף, וכל אחד מתקנא דווקא בסוף האלף, ולמה

ו' של "גחון" חצי אותיות של ס"ת, "דרש דרש" חצי מהמילים, רעיון מוסרי עצום!

שכתוב **"ויקצף משה על פקודי החיל"** ולאחר זה כתוב **"ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה"** מכלל שמשה נעלם ההלכה ממנו, ואילו **מכעסו של משה על בני אהרן לא הביאו בגמרא ראייה**.

אומנם בספרי (מסות פס' קנז) אמר רבי אלעזר בן עזריה בגי' מקומות בא משה לכלל כעס ובה לכלל טעות וא' מה' זה כאן, ואיני בטוח שאכן הבנתי נכון את דברי המשך חכמה, כי באמת משה הודה לאהרן שאהרן צודק, ששמע הלכה ונשתכחה ממנו, ויל"ע.

ועל ה' של גחון שזה חצי מהאותיות שבתורה, שמעתי בשם **האמרי אמת מגור צ"ל** שזה בא לרמז שאדם מרגיש שמילא כריסו בש"ס ופוסקים - **"הולך על גחון"**, כביכול הולך על ביטנו המלאה בגאווה, שידע שהוא לא באמת מלא בש"ס ופוסקים אלא זה רק כביכול חצי עבודה, וזה דומה קצת לדברי **הנחלת יעקב שהבאנו על "דרש דרש"**.

ואפשר להוסיף, שהנה **רש"י** כאן כתב **"הולך על גחון"** - זה נחש, ולשון גחון שחייה, שהולך שח/כפוף ונופל על מעין, ואילו בבראשית בעונש הנחש כתוב **ברש"י "על גחונך תלך"** - רגלים היו לו ונקצצו.

ולכאורה במקור הראשון היה לרש"י לבאר שזה מלשון שחייה הליכה כפופה, וגם בבראשית משמע שהולך על בטנו כי אין לו רגלים, ואילו כאן משמע שהולך לא על בטנו רק נופל על בטנו לאחר שהולך כפוף, ואולי הנחש מנסה לחזור לכבודו וגדלותו הראשונה ללכת כבעבר בעמידה על רגליים, אבל היות ואין לו רגלים כי נקצצו לו לכן בניסיונותיו ללכת בעמידה הוא קורס ונופל על בטנו, ויל"ע.

ואולי רש"י שינה כאן ממה שכתב בבראשית, לדרוש רעיון מוסרי על פי הדרך שאמר האמרי אמת, שגחון זה אמצע האותיות בספר תורה **והאות ו של גחון גדולה היא**, כי מרמזת שהנחש מנסה לעמוד כבתחילה וזה גורם לו לקרוס וליפול על בטנו, כך מי שמתגאה שמילא כרסו בש"ס ופוסקים ומתגאה.

אולי לרגע נראה שהוא מצליח להרשים בעמידתו, אבל אז הוא קורס ונופל על בטנו, על כרסו המלאה כביכול בש"ס ופוסקים, שאין לו סייעתא דשמיא להגיע לאמת בתורה כי גאווה גורמת לריחוק מה', שכל מי שיש בו גסות הרוח (בגמרא הכוונה לגאווה) אמר הקב"ה אין אני והוא יכולים לדור בעולם, **סוטה ה'**.

בעבר, וחטאים חדשים אין, כי אין יצר הרע, ורק קורבן תודה יהיה כי יודו לה' על כל התעלות רוחנית.

וכמו כן לפי מובן המאמרים שכביכול סותרים על גודלה של ארץ ישראל בעתיד לבוא, ארץ 9 עמים - **רש"י בראשית טו יט'**, ומצד שני כתוב עתידה ארץ ישראל להתפשט בכל הארצות - **ספרי** תחילת דברים, **ובילקוט שמעוני ישעיהו יזא תקג'** "עתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל ועתידה ארץ ישראל שתפשט בכל הארצות", ומצד שני כתוב על ירושלים אמר רבי יוחנן: עתידה ירושלים שתהא מגעת עד שערי דמשק - **מדרש רבה שה"ש ז' ד'**.

והתשובה היא כאמור שככל שנתקדם בשנות המשיח שבהם נתעלה יותר ויותר ברוחניות ויפחת מאתנו הגשמיות, ככה נהיה ראויים לניסים גדולים וכפי הניסים כך תתפשט קדושת ירושלים וארץ ישראל יותר ויותר, הכל עניין של שלבים.

אגב במחלוקת לכאורה בין הרמב"ם לרש"י בסוגיה **בגמרא נדרים מא'** האם בית המקדש יבנה בידי אדם או ירד מוכן מן השמים, יתכן ואין מחלוקת בין גדולי הראשונים, אלא תלוי בזכויות עם ישראל לפני הגאולה.

וכפי שבנביא זכריה כתוב על המשיח **"הנה מלכך יבוא לך, צדיק ונושע הוא, עני ורוכב על חמור"** זכריה ט' ט'. ואילו בנביא **דניאל ז' יג'** כתוב שהמשיח מגיע עם ענני השמים, **והגמרא בסנהדרין צח' א' מתרצת: "זכו - עם ענני שמיא, לא זכו - עני ורוכב על חמור"**.

כמו כן מצאנו **בסוכה נב'** שמשח בן יוסף ימות בקרב לפני ביאת משיח בן דוד וכמובא בנביא **זכריה יב'**, **ואומנם** רבי חיים ויטאל כתב **שהאר"י ז"ל** מורי ז"ל הזהיר לנו מאד שנוזכר בכל תפילה לכוון במילים **"וכסא דוד עבדך"**, שיחיה משיח בן יוסף ולא ימות - **פרי עץ החיים, שער העמידה, וכן בבן איש חי** (פרשת בשלח).

כך דרשה הגמרא קידושין ל', **וברמ"ה** כתב שהדרש הא' מסיים את החצי הא', והדרש השני מתחיל את החצי השני, **ובמסכת סופרים ט' ב'** כתוב שהדרש הראשון מסיימים בו את השורה, והדרש השני מתחיל בו שורה חדשה.

ורבינו אפרים מתלמידי הרי"ף כתב שזה בא לרמז, שאף על פי שהדורות הקודמים דרשו טעמים חידושים וסודות על התורה, בכל זאת גם אתה יכול להתחיל לדרוש בתורה כאילו מחדש ולהוסיף בתורה, ובדומה לזה כתב הנחלת יעקב שלמרות שאדם חושב שסיים כל מה שהוא מסוגל להשיג בתורה, שידע שהוא יכול כביכול להתחיל להשיג ולדרוש הרבה בתורה וזה מרמז כביכול השורה חדשה.

והודו לה' אלו הדברים משמחים אותי מאוד, ואכן כל שנה מחדש שעלי להוסיף חידוש או חידושים על פרשת השבוע או על מועדים, אני חושש וכי מה עוד אני יכול לחדש, אבל הקב"ה ברחמינו מפתיעני כל שבוע וחג בכל שנה ושנה שנותן לי מתנות של חידושים חדשים הודו לה' הטוב והמטיב.

וגם בפסוק זה חשבתי לדרוש, שהנה משה כעס מאוד על בני אהרן, וכפי שכתב **התרגום יונתן "רתח משה"**, **ובאור החיים** הביא לשון **המדרש ויקרא רבה "בני אהרן הנותרים"**, אמר רבי פנחס הלואי שלא נשארתי, ויש לכאורה במשמעות שכביכול כעס עליהם משה עכ"כ, וכן בהסבר השני הביא **האור החיים ע"פ המדרש (ב"ר עג ט)** בפסוק **"צאן לבן הנותרות"** שהוא לשון פחיתות, וכן כאן **"הנותרים"** נותרים לשון פחיתות:

אבל לשון המדרש **"אמר להון אף אתון לא אשתריתון"**, גם אתם לא נשארתם, וזה יכול להתפרש לא שמשה רצה שימותו, אלא שהיה לכם צד מיתה כדברי המדרש בתחילתו, שגזירת המוות היה על כל בני אהרן והם נצלו בזכות תפילת משה.

עכ"פ, משמע שמשה כעס מאוד מאוד, ואולי לכן דווקא בפסוק זה כתוב שזה חצי מהמילים, שכאשר יש כעס יש צורך לחלק את הדיבור, ואלי יש בזה בחינה של **"מילה בסלע ושתיקה בתרי בשתיים"**, ובדרך רמז כשיש כעס יש לשים מעצורים חדים בדיבור, שלא יהיה בשטף קצף, אלא מחולק וחתוך, שכן לא יפלט מילה מיותרת שעדיף לשתוק ולא לאומרה.

ואם אכן משה גם נהג כאן באיפוק בדבריו בעת כעסו, יתכן שעל זה לא נענש כדברי המשך חכמה שרצה לטעון **שבגמרא בפסחים סו'** מובא דברי ריש לקיש שאמר שכל אדם שכועס אם חכם - חוכמתו מסתלקת ממנו, ולמדו זאת ממשה

וזהר לבנו – שמיני

מה סבר משה בתחילה כשקצף על בני אהרן, ומדוע הודה בסוף שעשו כראוי

וּגַם יתכן שלדעת משה כל הקורבנות שהקריבו בשבעת ימי המילואים וכן ביום השמיני כדרך וכדיני הקורבנות הללו שמקריבים לדורות, נחשב כקורבן דורות ולא כהוראת שעה, שלכן טען **החתם סופר** שבגלל השינוי בשלמים בימי המילואים שהקריבו בו גם את השוק לעומת כל קורבנות שלמים לדורות שאין השוק קרב בו, לכן זה נחשב כהוראת שעה.

ומשמע ששאר הקורבנות שהקריבו על פי דיני הקורבנות הקיימים לדורות, למרות שהם קורבנות מיוחדים לימי המילואים – לא נחשבים להוראת שעה, ולכן טען משה שאין לחלק בין 3 החטאות, ששעיר עיזים ושעיר נחשון לא נחשבים הוראת שעה ולכן שווה דינם לחטאת ראש חודש.

אומנם לפי קשה מדוע ציווה משה להם לאכול את המנחה באוננות הרי בקורבנות דורות עליה להישקף? ואולי זה טען אהרן, והסכים משה לדברי אהרן, שממה שהתורה שינתה כביכול בלי סיבה להקריב את שוק השלמים בשונה מכל שלמי דורות, זה לגלות שכל הקורבנות שקרבו לצורך ימי המילואים נחשבים הוראת שעה ולא רק השלמים שנשתנה דינם משלמי דורות, ולכן מובן החילוק בין החטאות, שחטאת ר"ח נחשב דורות ולכן נשרפה, וכפי שהארכתי בשבוע שעבר בעניין זה.

ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרומש על הארץ

אבר מן החי קטן, שבכל התורה כולה שאכילה פחות מכזית לא נחשב אכילה, ובכל זאת בבריה שלימה של שרץ כגון נמלה שלימה לוקה עליה למרות שהיא פחות מכזית,

ויש מחלוקת רש"י ותוס' בסיבת הדבר, לרש"י כי זה חשוב, ואילו לתוס' כי כך התורה אסרה, ולכן מסביר תוס' שגיד הנשה, עוף טמא ואבר מן החי הם בריה, שהתורה הזכירה את שמות אלה, ומשמע בין גדול ובין קטן. (אך לגבי טבל התורה לא הזכירה "חיטה", ולכן אינה בריה תוס' חולין צו.)

ולכן בכל איסור בריה יש דין המבואר בגמ' חולין ק' שבריה אפילו באלף לא בטיל, וכך נפסק בשו"ע יור"ד ק', מעניין שלירושלמי במסכת תרומות (פ"י מ"ח) על המשנה "דג טמא שכבשו עם דג טהור", כתב שבריה בטילה בתתק"ס (960) ומעניין ומסקרן מה פשר המספר?

ואולי בית ראשון 410 ובית שני 420 ביחד 830 ועוד 130 מלידת יעקב עד שהוא ובניו ירדו למצרים, כל אלו ימים שכיכול עם ישראל בשנים הללו נהיה בריה חשובה וכביכול היה שלימות וכביכול עם ישראל למרות קטנותו ב70 שנפשו ירדו מצרים היו חשובים לעם?

ואולי זה הקב"ה מקפיד מאוד על שרצים קטנים, כי עם ישראל במצרים עבדו ע"ז והיו שקועים במ"ט שערי טומאה כי הרגישו כשקצים ורמשים, ככתוב "שבשפלנו זכר לנו כי לעולם חסדו", ולכן הם התירו לעצמם להידמות ולהתקרב למצרים ולשקוע בשערי טומאה כי גם ככה מה הם שווים!!

כא הקב"ה ומשקיע בעיקר בבריה של שרצים ולא בבריה של גיד הנשה וכו', אלא ריבוי הלאווין היה דווקא בשרצים, ואומר ראו חשיבותה של בריה של איסור אפילו שהיא קטנה ובזויה, בכל זאת יש לה חשיבות עצומה לאיסור וחומרתה עצומה.

ועל כן יהודי אפילו שנמצא בשפלות ובעבדות כמו היהודים במצרים, צריך לדעת שהוא בריה חשובה, וחמור מאוד אם חלילה יטמא עצמו בגלל שפלותו, ואדרבא טומאתו תהא חמורה יותר מטומאת אדם שאינו בשפלות.

ועוד בדרך דומה, שהרי על היהודים כתוב "פרו וישרצו" וכתב רש"י וישרצו 6 בחרס אחד, וכתוב בילקוט שמעוני

כתב רש"י, 3 שעירי חטאות קרבו בו ביום, שעיר עיזים ושעיר נחשון ושעיר ר"ח, ומכולן לא נשרף אלא זה של ראש חודש, והביא י"א שמפני אגונות נשרף, לפי שהוא קדשי דורות, אבל בקדשי שעה סמכו על משה שאמר להם במנחה ואכלוה מצות.

ויתכן לפרש ע"פ החתם סופר שהרחבנו בדבריו בסוף פרשת צו שמשו עצמו לבש בגדי לבן בכל הקורבנות בשבעת ימי מילואים שהקריב למרות שרק השלמים היה בו שינוי והוראת שעה להקריב בו גם את השוק, וחשש ללבוש בגדי כהונה מחמת שהאבנט עשוי מכלאיים, ומדוע לא חילק בין קורבנות שהם הוראת שעה לבין שאר הקורבנות שקרבו כפי שקרבו כל הדורות, ואומנם לחלק בין הקורבנות בין היה טענת אהרן, אבל טענת משה הייתה שאין לחלק בין הקורבנות גם כאשר יש חלק מהקורבנות שקיים בהם הוראת שעה, ולכן תמה שאל 2 שאלות למה חלק נאכלו וחלק נשרף, כי טען שאין לחלק בין הקורבנות.

ובכל זאת משה הסכים בסוף עם טענת אהרן, וכפי שטענתי בפרשה הקודמת בהרחבה משה רבינו שלא חילק בין קורבנות הוראת שעה לקורבנות קבועים, או כי כלפי בגדי הלבן היו עוד סיבות למה משה לא לבשם בפרט לדעה שכל 40 שנה במדבר משה שימש בכהונה גדולה בבגדי לבן.

בפרשת השבוע התורה מדגישה מאוד בחומרת השרצים והרמשים, ועל זה כתוב "אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ הרומש על הארץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם".

וממשיכה התורה "כי אני ה' אלוקיכם והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרומש על הארץ", "כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים והייתם קדושים כי קדוש אני".

וכתב רש"י כי אני ה' המעלה אתכם – על מנת שתקבלו מצותי העלית אתכם ממצרים.

ובהסבר השני מביא רש"י שכביכול בפסח אנחנו אמרנו דיננו, ועכשיו בפרשת השבוע הקב"ה אומר דיננו, שיש שאלה מדוע כתוב "כי אני ה' המעלה אתכם", הרי בדרך כלל כתוב "והוצאתי/המוציא/היוצאים ממצרים, ולמה כאן כתוב המעלה?

וענו בישיבת/תנא דבי רבי ישמעאל: אלמלא לא העליתי את ישראל ממצרים אלא בשביל שאין מטמאין בשרצים כשאר אומות דיים, ומעלה היא גבם/כלפי עם ישראל, ולכן כתוב לשון מעלה:

וצריך עיון מה מיוחד דווקא בשרצים המעלה שבשביל זה שווה לה' להוציאנו ממצרים, וזה בעצם מקשה הכלי יקר. ובכלל שקצים ורמשים נפשו של אדם ממילא קצה בהם מדוע התורה כל כך השקיעה באיסור ובחומרת האיסור ובגודל השכר הגדול בשמירת מפני שקצים?

אבל זה לא רק תנאי ביציאת מצרים, או סיבה ששוה לצאת ממצרים, אלא יש כאן הבטחות מיוחדות כפי שכתב רש"י והייתם קדושים - לפי שאני אקדש אתכם למעלה ולעולם הבא:

ואולי התשובה היא על פי מה שכתב רש"י על הפסוק ולא תטמאו וגו' – שלכאורה כבר כתוב קודם לא להיטמאות (כך מסביר השפתי חכמים) אלא התורה כופלת כמה פעמים בכדי לעבור עליהם בלאווין הרבה, וכל לאו מלקות, וזהו שאמרו בגמ' פסחים נד': אכל פוטיתא לוקה 4 נמלה לוקה 5 צרעה לוקה 6:

והנה עוד דין מיוחד בעיקר בשרצים ולפעמים גם במאכלות אסורים כמו דג שלם קטן או גיד הנשה קטן או

וזהר לבנו – שמיני

שכתוב עוד לפני שישבו לגזור גזירות, "ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף" – ופרש"י עשה עצמו כאילו אינו מכיר את יוסף, שלכן לא רצה לחשוב טוב על עם ישראל שיגנו על מצרים כפי שיוסף הגן ודאג למצרים בשלימות כפי שהרחבתי בפרשת ויגש על תוכנית יוסף לכלכל את מצרים בימי הרעב שהיא לשם ולתפארת.

ולכן מופיע בהגדה של פסח על הפסוק בפרשת כי תבוא, המספר בקצרה את סיפור יציאת מצרים, "וירעו אותנו המצרים" כמו שנאמר "הבה נתחכמה לו", שהתברר כאמור קודם, שהפחד מפני בני ישראל היה נובע מאנטישמיות עטופה במילים של ביטחון האומה, והכל שקר וכזב, אלא רשעות אמיתית ושנאה תהומית לעם ישראל.

על כל פנים, יתכן שלכן טוען הקב"ה בתור הכרת הטוב שעשיתי אותכם כשרצים להגדילכם כעם ולהצילכם, לכן תזהרו מאוד מאוד מטומאת השרצים, להחשיב זאת לעבירה גדול מאוד, כי זה גורם להבין שאפילו טיפה טומאה מאוד מסוכנת לנשמה, ועוד יותר מבהמות ועופות וחיה גדולים, כי דווקא שרצים קטנים אדם יכול לאכול בטעות כי לא ראה ולא בדק טוב לפני שהוא אכל, כגון בסוכר יכול ליכול נמלים קטנים מאוד, ולכן חייבים לסגור היטב את האוכל לא יכנסו נמלים או שרצים בתוך האוכל.

וכך אדם מבין עד כמה עליו לבדוק ולהיזהר מטיפה של העבירה, ולא יכול לא עשיתי עבירה רק טיפה עברתי וזה לא נחשב, ועליו ללמוד שטיפה גם היא עבירה כמו נמלה קנה מאוד שנחשב כן אכל אפילו שאין בה כזית שזה לא אכילה, בכל זאת זה יותר עבירה מאכילה של כזית של בהמה אסורה, שעל נמלה לוקה 5 מלקות!!

ומצד שני, לכל יהודי יש כמו טיפה וניצוץ אלוהי בנשמתו, ועליו להבין טיפה טומאה מורידה את ניצוץ האלוהי, וכמו שכתב החתם סופר, שאכילת טומאה מחיה את הגוף, אבל היא הורג את הקשר של הקדושה, והאדם כמו מת בנשמתו.

ובדיוק נוספת דומה, נראה עוד, שהיות ועם ישראל התרבו כשרצים שילדו 60 בקרס אחת, זה גרם שלמרות שמתו במכת חושך רוב עם ישראל שהצדיקים שיצאו ממצרים היו או 1 מתוך 5 או יהודי אחד מתוך 50 שמתו, ואם כן היה חובה שיוולדו יהודים בכמויות עצומות כשרצים.

כי בלי הריבוי כשרצים לא היו יוצאים 600 אלף ממצרים, ואין הקב"ה משרה שכינתו בפחות מ600 אלף, ואכן היה חסר אחד ליציאת מצרים, והקב"ה השלים את ה600 אלף רגלי לבד מנשים וטף, ולכן כתוב לשון "אני ה' המעלה אתכם" שריבוי ועליית מספרם של עם ישראל למספרים עצומים מחמת הריבוי כשרצים 60 בקרס אחת, זה גרם ליציאת מצרים, ולעליית הרוחניות שיהיה השראת השכינה שיצאו 600 אלף צדיקים.

אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים, לשון הוה עתיד ולא לשון עבר!!

כי חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, כי אכן ה' עדיין מעלה אותנו ממצרים

ואולי היות ואנחנו מחדשים כל שנה שרואים אנו את עצמנו כאילו אנחנו יצאנו ממצרים, לכן ה' מחדש בנו עלייה ממצרים כל הזמן, שמשמעותו שמקדשנו בדרגות הקדושה כפי שקדשנו בצאתנו ממצרים שהעלה אותנו למט' שערי קדושה.

ומה בדיוק החיוב, ולמה לא אומרים זאת בתחילת ההגדה רק בסופה?? ומה המטרה!! שווה לקרוא עד הסוף!! וגם חידוש עצום, מה המקור העיקרי לחיוב זה, ולמה מובא מקור אחר!! ומרן הגאון רבי חזקיהו יוסף שרייבר שליט"א מאוד נהנה מחידוש זה, וכבר מסר על זה שיעורי תורה בשם אומרו, ומאוד שימחני ע"כ.

כי מהפסוק בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים, אכן מוכח בפסוק שאדם ידע שה' הוציא אותנו ממצרים, אבל עדיין לא מוכח החיוב להרגיש את גלות מצרים ואת הסבל

שמות א רמז קסב' "פרו וישרצו", לדעת אמורא אחד אם לגדול שבשרצים מדמים אותם שילדו 6 כלידת עכברים, ויש דעה שאם לקטן שבשרצים אתה מדמה אותם, הרי עקרב יולד 60 בכרס אחת.

ומצב זה שעם ישראל נולדו במצרים כשרצים זה היה מצד אחד לברכה שעם ישראל התרבו מעל הטבע, וגם בלי צער לידה, וגם שהתינוקות התפזרו בשדות וכשבאו המצרים עם מחרשות להורגם אזי הם כמו שרצים התחפרו בעומק האדמה, וגם לכן המילדות ענו רגוע לרעה שאין צורך במילדת לעם ישראל, ופרעה האמין להם.

(וגדלות) המילדות היה ששקרו על פרעה כי שבט לוי כדברי הרמב"ן לא התרבה מעל הטבע כמו עמרם שהוליד רגיל כל לידה ילד אחד, ואולי רק בהתחלה לפני הגזירה כל עם ישראל התרבו מעל הטבע, ולאחר ששבט לוי בחרו כולם להתמיד בתורה ולא היו בשעבוד מימלא חזרו ללדת כטבע הרגיל ובוזה היה סכנה למיילדות מפני חקירות פרעה לעומק) אזי כל הדימוי של עם ישראל לשרצים היה לברכה ומתוך חשיבות עם ישראל הקב"ה הקטינס כשרצים.

אבל אם תטען שהרי מצד שני זה גרם למצרים לדאוג ולשנא עוד יותר את היהודים, ולנסות להשמיד את עם ישראל?

ונראה לתרץ, שאכן המצרים שונאו את עם ישראל גם בלי הסיבה של התרבות עם ישראל מעל הטבע, וההוכחה היא, כי אם אכן הפחד שלהם היה אמיתי, למה לא גירשו את עם ישראל חזרה לארץ ישראל כשהם עדיין יחסית עם קטן, למה החליטו להעביד אותם בעבודת פרך? למה במקום להאיר פנים לעם ישראל, הם גרמו לכל הסיבות שעם ישראל ישנאו את המצרים וירצו נקמה במצרים על ההתעללות בעבודת פרך על לא עוול בכפם??

ויותר מזה, אם המצרים רואים שכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ, שיתכן שהכוונה שאם לפני העבדות היו יולדות ששה בכרס אחד, אבל לאחר גזירת העבדות זה נהפך ל60 בכרס אחד, בכדי להראות בדווקא למצרים שאתם רוצים למעטם על ידי עבדות קשה, אדרבא היא גורמת לריבוי עוד יותר עוצמתי – וכפי שמשמע בדברי רש"י.

אז מדוע לא עשו שוב ישיבה להתבונן מה עושים עם בני ישראל, איפה טעינו? הרי העבדות לא פתרה את הריבוי אלא רק העצימה אותו? והיה להם לשבת להתבונן שיש כוח על טבעי שנלחם בתוכנית הזדונית שלהם, ובכל זאת המשיכו ברוע של השעבוד ולא ישבו להתבונן שוב, כי היה נוה להם להתעלל ביהודים ברשעות.

וממילא הובר הדבר למפרע, שלא הפחד של ריבוי העם זה גרם להם להעביד את עם ישראל, שאולי יש מקום להתחשב בהם קצת שרוצים להגן על עצמם מכל סכנה אפשרית, אלא הובר שיש כאן שנאה לעם ישראל, וכפי

מצאתי עם תלמידי בתורת אמת ב"ב שיש פסוק מפורש בחיוב, שמזה מוכח עוד יותר החיוב הכתוב בהגדה של פסח, שחייב אדם לראות עצמו כאילו יצא ממצרים.

וטהר לבנו – שמיני

וצרה איומה שעל כל לבנה חסירה הורגים תינוק ושמים במקום הלבנה, ממילא היו נותנים להם בשמחה ובשפע במקום לשבור ידים ורגליים.

ואם גוי נענש על חוסר רגישות והתעמקות צער הזולת, כל שכן יהודי יענש על חוסר רגישות ואיכפתיות או התעלמות מצער וצרה של יהודי אחר.

וזה המסר מחייב אדם לראות את עצמו כאילו יצא ממצרים, **שגלות מצרים התחיל ברגישות** לדאוג להקל מחוסר נוחות ליהודים שיוסף הצדיק הפך עולמות לנוחות עם ישראל. **ומסתיימת בעונש על חוסר רגישות** ואכפתיות והתעניינות בצער של יהודי.

וזה טוען הגר או נזעקת טענתו, שאם יהודי לא רגיש לצער יהודי אחר, ממילא מתנפץ אצל היהודי כל יציאת מצרים, כי אם היה שם לא היה יוצא, כי עשר המכות שהביאו ליציאת מצרים היו כי המצרים לא היו רגישים לצער של יהודי, ויהודי שלא רגיש לצער של יהודי מגיע לו עונש של 10 מכות כמו העם המצרי, או שכלפיו לא מגיע למצרים 10 מכות כי הם כמוהו.

ולכן בהגדה מביאים הוכחה את הפסוק **"בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים"**, כי **לרשע** אומרים לי עשה ולא לך כי **אם היית שם לא היית נגאל**, ובעצם במסר של חייב אדם לראות את עצמו כלול בזה שאם אינו רגיש לזולות אזי גם הוא לא היה יוצא ממצרים כדיוק הנאמר אצל הבן הרשע.

וברוך ה' מצאתי ברמב"ם חמץ ומצה פרק ז' (ו) בכל דור ודור חייב אדם להראות את עצמו כאילו הוא בעצמו יצא עתה משעבוד מצרים שנאמר **"וואותנו הוציא משם"**, ועל דבר זה צוה הקב"ה בתורה **"וזכרת כי עבד היית"** כלומר כאילו אתה בעצמך היית עבד ויצאת לחירות ונפדית:

ואכן הרמב"ם מוכיח מהפסוק המחייב לזכור שאנחנו היינו גרים אבל מדוע הרמב"ם לא הביא את הפסוק שנראה חד יותר **"כי אתה ידעת את נפש הגר"**? וגם **ידעת** כתוב בחומש **שמות** ואילו הפסוק **וזכרת** כתוב בחומש **דברים** המאוחר יותר?

והתינוץ לכך זכיתי בזכות יהודי יקר שהתקשר לעדכן אותי **שזכיתי לכוון ממש לדברי החתם סופר** בפרשת כי תצא, שכתב: הזהיר כ"כ על אהבת הגרים **"ואתם ידעתם את נפש הגר"** שמות כ"ג כי זה בטבע האנושי מי שהייתה אלמנה או שהי' יתום ויודע נפשו לכשיעלו במעלות ירחמו על אלמנות ויתומים וכן גרים אך בני בניהם אשר לא ידעו נפש אלמנה ויתום וגר איננו בזה יותר משאר כל אדם וא"כ אנחנו מבני בניהם של יוצאי מצרים ואין **אנו יודעים נפש הגר לכאורה?**

אך החיוב על כל אדם מישראל לראות עצמו בכל יום כאלו הוא בעצמו יצא ממצרים **וידוע נפש הגר** ואם אינו מרחם עליו הרי הוא כמכחיש שאיננו בכלל אותם **הרואים עצמם בכל יום** כאלו יצאו היום ממצרים, ע"כ הזהיר על זה מאד.

ולפי החת"ס בפרשת חיי שרה היות וכתוב **וזכרת**, ובכל מקום שכתוב **יום הכוונה כל יום** וכתוב **"זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים"** שמות י"ג לכן כאלו היום יצאת, לכן הפסוק **"וזכרת כי עבד היית"** זה חיוב **זכירה בכל יום ויום** כאילו היום יצאת מעבדות ממצרים.

והיות והחיוב בכל יום לומדים דווקא מהפסוק **"וזכרת"**, לכן **הרמב"ם** הביא את הפסוק **"וזכרת"**, למרות שהחיוב הכי חד הוא **"וידעת את נפש הגר"**.

וכמו כן, לכן לא אומרים חייב אדם לראות עצמו כאילו יצא ממצרים בתחילת ההגדה, כי בתחילת ההגדה מדברים על חיוב של ליל פסח דווקא, ואילו חייב אדם לראות את עצמו זה חיוב של כל יום ויום.

עד כדי כך כתוב **בדרשות חתם סופר** ח"ב רסח' עמוד ד' שהיות וחייב לראות עצמו כמו אבותינו שהיו עובדי עבודה זרה במצרים, לכן **מברך כגר לאחר המצווה, וזה הברכה של "וגאל אבותינו"** לפני שולחן עורך, ולכן **אסור חמץ מה"ת בכל שהוא** באכילה חת"ס **דרשות סטו'** שחייב לראות כאילו יצא ולכן כגוי שאין לו שיעורים של כזית שניתנו רק לישראל.

שהיה לנו במצרים ולהרגיש את הניסים שנעשו לנו במצרים.

אבל יש פסוק מחייב יותר ומוכיח יותר שנרגיש שהיינו בגלות מצרים ולא רק ידיעה שיצאנו, שכתוב בפרשת משפטים **"כי אתם ידעתם את נפש הגר"** שמות כג' ט'.

וכתב רש"י בפרק כ"ב' כ' "כי גרים הייתם" - אם הונתו אף הוא יכול להונוותך ולומר לך אף אתה מגרים באת, מוס שבך אל תאמר לחברך. ומסביר רש"י כל לשון גר אדם שלא נולד באותה מדינה אלא בא ממדינה אחרת לגור שם:

וברבי יוסף בכור שור כתב וזה לכאורה השלמת דברי רש"י - וגר לא תונה - לפי שאינו יודע עינייני הארץ דבר קל לאנות אותם.

ובעצם חובת התחושה והרגשות שנרגיש את נפש הגר, כפי הרגש של הסבל שהיה לנו במצרים, זה התשובה המוחצת שיש לגר שאתה מעליבו ומנצלו לטעון נגדך כפי דברי רש"י, שהגר יעליבך שגם אתה היית גר במצרים!!

ואם הגר לא עז פנים ובעל ביטחון עצמי הרי שלא יטען טענה זו, וגם קשה שאדם יענה לטענה זו, שלפני אלפי שנים היינו גרים במצרים ומה זכר לי עכשיו בתחושת הגירות שהייתה לפני אלפי שנים?!

אלא התשובה היא, שמכאן נלמד חיוב בכל שנה ושנה לחדש בנו בליל הסדר את התחושה והרגשות שהיינו גרים במצרים, ולא שהתחושה היא שהייתה לנו לפני אלפי שנים, אלא כל שנה מחדש חובה להרגיש גרות מחדש בליל הסדר.

ובעצם הרגשת הגרות במצרים היא כסף קטן לעומת העבדות פרך שעבדנו במצרים, ורציחת הבנים והתינוקות, ומדוע נרגיש גם את חוסר הנוחות שיש לגרים, דבר שבטל ברוב כביכול, ברוב צער וצרות אכזריות שסבלנו במצרים.

אלא יתכן שמצאנו שיוסף הצדיק בשביל שעם ישראל ירגיש נוח במצרים ולא ירגישו חוסר נוחות כגרים במצרים, לכן יוסף הצדיק עוד קודם ביאת עם ישראל למצרים, עשה מהפכה של ממש בכל מצרים!

שיוסף קנה את כל שדות מצרים, וקנה את כל העם לבדי פרעה, ולאחר מכן החליף את כל אוכלוסיית מצרים למקומות חדשים שגם הם ירגישו גרים כמו עם ישראל שווים בין שווים.

ואת ההשקעה המהפכנית שעשה יוסף להקל על עם ישראל כמחצית מזמנם שגרו במצרים כמאה שנים לפני שהפכו לעבדי פרעה, את זה חייב כל יהודי לזכור לפני שפוגע בגר, לזכור שיוסף הפך עולמות שלא נרגיש רע ולא נעים בהיותנו גרים.

וממילא נלמד שחייב אדם לראות עצמו כאילו יצא ממצרים, זה לא רק להמחיש כאילו אנחנו נמצאים ורואים את עשר המכות, אלא את 100 שנה שהיו לנו נוחים כי יוסף הקל עלינו את הגרות, בכדי שגם אנחנו נהיה רגישים לנוחות ולכבוד הזולת, ולהיזהר בכבוד כל יהודי.

ובדרך נוספת, שהיהודים במצרים עבדו עבודה זרה יתכן כי רצו בעיקר התוכן להידמות למצרים בטומאה, שאולי כך תתפוגג שנאת המצרים להם, ואולי יפסיקו את העבדות, כי ירגישו שווים בין שווים, כפי שהמשכילים חשבו שבהשכלה תתפוגג האנטישמיות.

ונזכור שבגלל חוסר רגישות ומחשבה מעמיקה בצרת הזולת, על זה נענשנו כל העם המצרי ב10 המכות.

כפי שכתבתי מדברי המדרש שבגלל שהמצרים בעלי השדות בזמן קושי השעבוד כשראו יהודי גונבים קש ותבן לעשיית הלבנים, והמצרים שברו ידים ורגליים ליהודים הגנבים.

וחטאו ואשמו בזה, כי היה להם להתעמק מדוע היהודים לא גונבים אוכל וזהב רק קש ותבן, והיו מבינים שהיהודים בלחץ